



Cartea apare cu suportul  
Consiliului Național al Tineretului din Republica Moldova

TRAIANUS

**Cînd s-au fost spus  
Îngerii**

CZU

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

ISBN

ex.

*Autor:* Traianus

*Editor:* Oleg Bujor

*Lector-sfetnic:* Nicolae Fabian

*Machetare:* Ludmila Balaniuc

*Foto:* Michael Woters

© Traianus

© Editura Epigraf

## Psalm înflorit

*La nașterea lui Flaviu-Lucian*

Îngerul Tău, Doamne,  
C-o mîină sub cap  
Doarme pe pămînt.  
Ca o floare a raiului,  
În odăjdii de sfînt,  
Te caută cu aripile  
Încrucșate la piept  
Și, găsindu-Te,  
Falnic visează.  
Îngerul Tău, Doamne,  
Lucindă rază,  
În brațe-ntîrziate de iarbă  
A poposit.  
Vecia în mine lucrează.  
Simt c-ajunge-oi un psalm fără seamă  
În cîmpia iubirii de Tine-nflorit.

21 iulie 2006

## Surpările Ființei

Văd sunetul, aud lumina,  
Am doar un clopot și o stea,  
Psaltire de-ar fi viața mea  
Mi-aș fi ferice precum vina  
De-a nu te mai putea uita.

Lumina-i sunet și-i lumină  
Tot sunetul nins cu mister,  
E-un Ierusalim în cer,  
Hai să-l vedem, cînd se închină  
Un crin în el – cel mai stingher!

Nu este mare Dumnezeu,  
Ci infinit – întinde-i mîina –



E pretutindeni și mereu –  
Vezi sunetul? Auzi lumina?  
Surpă-te-n rai. Nu e prea greu

Cînd, pregătit, te știi ne-nfînt  
Pentru vecia din Cuvînt.

## Sfatul cuvintelor

Ochii tăi sunt izvoare de iubire,  
Înveșnicesc de tine, Pustiire,  
Și lăcrimînd, spre mine cînd te-ntorci,  
Din mare ies în patrafir de scoici.

Ce zi frumoasă umblă pe pămînt,  
În care de-ai muri e-o fericire!  
O candelă de boltă atîmînd,  
Înveșnicești de mine, Pustiire

Și de atîta taină-mpăratească  
Cuvintele se-ntrec să mă gîndească.

## Alai poetic

Au dat în pîng icoanele din mine,  
Pe țărnul inimii s-a-nseninat,  
Soarele săgetează ne-ncetat  
Vecia suferinței din oricine.

Cerescu-acordeon și-a luat vacanță,  
C-un fir de iarbă, înmuiat în stea  
Tot scriu orice colnic, orice vîlcea.

Sunt împlinit: La iad n-am vreo restanță,  
Dar am un vis etern: rîvnesc mereu  
Nemoartea să-mi petrec în Dumnezeu.



\* \* \*

Cînt te văd pe tine  
M-amintesc pe mine.

\* \* \*

Cu adevărat să mori  
Ca să zbori din muritori.

## Refințare

Cu moartea m-am obișnuit,  
Cu viața mi-este tot mai greu,  
Sunt plin de lacrimă mereu  
Ca marea-n cer – de asfințit.

Pe fața zării lumînări  
Spun numele-mi sfințit de boală.  
Păcatu-n mine se răscoală,  
Sunt cotropit de-nsingurări

Și în amurg, sub raiuri pline,  
Tremură cărțile din mine.

\* \* \*

Să fii în adevăr, nu-n moarte,  
Să sorbi din Tu, cum sorb din Eu  
Și limba doldora de verbe  
Să te proclame Dumnezeu.

Să nu-ți faci templu din Minciună,  
Care emite nedreptăți,  
Netrecerea trecînd să-ți pună  
Sărutul gloriei pe cărți.

Suflet lacrimogen, de ceară,  
Să nici pricepi ce s-a-nîmplat  
Că prins-au rănille să moară  
Și ninge ca-ntr-un fals tratat



Prin care, dogmă de argint,  
Te caut, Lume, să mă mint.

## Dumnezeu la o cafea

De-o vecie viscolește  
Cu luceferi, nu cu nea.  
Astă seară o să vină  
Dumnezeu la o cafea.

Obosit, abia vorbește,  
Turlă rară – vorba sa.  
Astă seară poposește  
Dumnezeu la masa mea.

Taci mai bine, te-odihnește,  
Sunt, de vrei, tăcerea ta,  
Astă seară când oprește  
Ceru-ntreg la poarta mea.

Și-o să veșnic viscolească  
Pacea lui inima mea,  
De-o să crească, să tot crească,  
Veșnicii în urma Sa.

\* \* \*

Poezia m-a ales pe viață  
Să-i fiu soț prădalnic de mirări.  
Să prind a-nflori-n ale ei brață  
Semănându-mi chipul cu iertări.

Pînă într-o zi ori într-o noapte  
Cînd mi-o-ntinde scara lui, Iisus,  
Și-am s-o uit în visu-i de nespus  
Pentru-un veac sau pentru pururi poate ...

Dar acum surîd, cu Moartea-n față  
Și cu Poezia strînsă-n brață.



## Cînd s-au fost spus îngerii

\* \* \*

Această zi din tine-i smulsă, Doamne,  
E-o zi-lisusă, cum nu s-a văzut.  
Prin ea colind cu mers de început  
Și foame mi-i, – de rugăciune foame.

Știu cîte lumi sunt între Da și Nu  
Și cîte-n pieptu-mi bat pentru-a se naște,  
Doar despre mine carele ești Tu  
Nu știu nimic și ce-aș putea cunoaște

Cînd existînd în tot ce-ți aparține  
Eu de neant orbesc și nu de Tine?!

\* \* \*

A tresărit în mine crinul  
Cînd te-am văzut.  
Învață să nu scrii tăcerea,  
Ar fi preamult.

În mine aurora zării  
Se aprindea.  
Ce nu scrim noi va scri tăcerea  
Din orice stea.

Cu lacrimi spală-ți, amintire,  
Sîinii ce-ascunzi.  
În zori de-amurg îți voi fi mire  
Cu ochi profunzi.

## Crucea Cuvîntului

Azi am cricificat Cuvîntul,  
Pe cruce de cuvînt l-am pus,  
Era cu lacrima mea uns,  
O cruce era tot pămîntul,

Pe care-n cer născuții morți  
Pe inimi o duceau în toți.



\* \* \*

Ne bate clopotul. Plecăm  
Spre alte zări, spre alte astre.  
Eternul lipsă invocăm  
Și din minciună ne-nfructăm  
Ca dintr-o pită ce-o avem  
Coaptă pe vatra răniilor noastre.

Ne bate clopotul. Plecăm!

## Cîntul Siminei

Sunt plin de tine ca un rîu de vremei  
Și doar pe cît te uit pe-atît iubesc.  
Pe cerul sufletului tău vîslesc,  
Iar tu prin munți de sunete mă chemi.

Un plaur al uimirii ești, iubire,  
Nimic nu-i grav, totu-i esențial  
În ctitoria ta, precum un val  
Care te mîngîie-n desăvîrșire.

În ochii tăi citesc apocalipsa  
Și marea mea tristețe veșnicind.  
Va trebui să mor cît mai curînd,  
Rostești în hohote, și-mi ești ne-nvinsa

De nici un pistolar țintind preabine  
Din criniștea de-azur surpată-n mine.

## Vestigiul de noblețe

*Pentru Luminaria*

M-am plictisit de-atîta nemurire,  
Viața lumilor m-a obosit,  
Tăcerile au gust de atlantidă,  
În mine clopotul a amurgit.



## Cînd s-au fost spus îngerii

Se nasc să moară marile păcate  
Și să renască și să moară iar.  
Crini și narcisi mi-au înflorit pe voce,  
Beat de divin, mi-i sete de-nzadar.

Retras în plînsu-mi cînt fără-ncetare,  
Mortjii ușa deschid, o strîng în brață  
Și la lumina disperării doar  
Scriu sîinii ei cu-n lung sărut – de gheață!

\* \* \*

Fost-am tînăr, lujer foarte  
Și nu mă gîndeam la moarte,  
Da'moartea era aproape,  
Mai aproape de pleoape.

Fost-am tînăr ca un crin,  
Da'moartea-mi era vecin  
Și mă legăna sub bolți  
Să fiu stareț peste morți,  
Peste mortjii morților  
La hotarul bolților,  
Pînă cînd m-am răscolat  
Și de-atunci, reînviat,  
Văduvit în veci de moarte,  
Tînăr mi-s. Da'nu mi-s foarte.

## Precuvîntare

Doamne,-așa de răi suntem  
Că nici nu ne mai vedem,  
Nici la chip și nici la cer  
Nu ne mai vedem defel,  
N-avem rană de mister, –  
Numai boală de stingher,  
Doamne!



Doamne, – așa de morți suntem  
Că nici nu ne căutăm,  
Cu flori nu ne sărutăm,  
Din Cuvînt, rîzînd, plecăm,  
Afară din noi te dăm  
Și avan Te lăudăm,  
Doamne!

## Blestem

Pîn-la nemurire  
Face-te-ai psaltire!

## Crucificare modernă

Se vinde cer și lună. Prădare de Mereu!  
Mîine-l vom da în rate pe însuși Dumnezeu.

\* \* \*

Clinchet senin, dumnezeiesc, de astre,  
Bău-i din noaptea ne-ndurării voastre.

## Epistolă sobornicească

El nu-i aici. S-a fost, să-l mai avem,  
Din moarte scoborît într-un Poem.

\* \* \*

Plopul s-a-nveșnicit, dar pentru cine?  
Crinul a viscolit, dar pentru cine?  
Șteaua a înflorit, dar pentru cine,  
Cînd casa e pustie fără Tine?

Tăcerile rodesc doar pentru Tine,  
Luminile doinesc doar pentru Tine



## Cînd s-au fost spus îngerii

Și-amurguri moștenesc doar pentru Tine  
Cînd crucea mea e răstignită-n Tine

Și să mă urc spre ea mă tem de mine.

\* \* \*

Am dăruit ochelarii mei mării, –  
Să vadă ce n-am văzut eu.  
Mîinile ei dirijau fluturii  
Îmbîlînziți ai Tăcerii  
Și ei o cîntau mereu.

Razele lunii ca niște lacrimi de miei  
Liniștea o străpung.  
Fără timbre, scrisorile morții m-ajung,  
Dar nu le acordă nici o atenție  
Îngerii mei.  
Ci eu îi scriu:  
„Iubire, pogoară-te în toți:  
Și-n cei ce-s numai moarte  
Și-n cei fără de morți”.

\* \* \*

La balul negru zilele s-au dus.  
De-atunce vremea nesfîrșită trece.  
Recuperez vecia, n-am în plus  
Alt univers, în el să mă înece  
Și să nu am nici Noe, nici Iisus.

O stîncă de tăceri să fiu în seară,  
Spre care schitul paserilor zboară.

## Cîntec scris cu Dumnezeu

Sunt mulțumit că am acces la răni,  
La taina lor – amurg însîngerat,  
Bolire sfîntă, îngeresc păcat,



Muzică singură, ce-o sorb din căni  
La nevăzutul verbelor Palat.

Mă guvernează zilnic ineditul,  
Izvoare recitesc din viitor.  
Eu sunt pe veci mormântul clipelor,  
Mormânt ales ce-și triluie–asfințitul  
Și nu apune,-n ciuda orelor.

Sunt mulțumit că pot s-alerg spre sine  
Și pe Iisus să-l rump dintre ruine.

\* \* \*

Spre tine, Doamne, rănilor-mi se-nalță  
Ca pe-un copil să le-acuprinzi în brață.

## Cernerea

Te-am sunat să-mi aduci ploaia,  
Te-am sunat să-aduci zăpezi,  
Ca prin cernerea de înger  
Să mă vezi, ca să mă pierzi.

Să coci pită grea de lacrimi  
Pentr-un fericit holop.  
Te-am sunat să-ți spun că intru,  
În icoane să te-ngrop.

Vine-un timp ce te-o convinge  
Să mă cauți sub zăpezi  
Ca prin cernerea de taine  
Să mă uiți, ca să mă vezi.

## Mama

În mine port pe cea de m-a purtat  
Și mi-a spălat cu vămi doar sufletul.  
Îngeri din Dumnezeu zburînd veni ră  
Contaminându-se de glasul ei.



## Cînd s-au fost spus îngerii

Și ea, de Dumnezeu contaminată,  
Acum seceră grînele din cer.  
Tristețea i-a dat aripi și prin noapte  
Cu trup de alăută o aud

Lucind pe fruntea-mi – stea înveșnicită –  
Prin întunericul ce-i este fiu.

\*\*\*

Înainte de-a mă fi știut  
M-am născut.  
Înainte de-a mă fi născut  
M-am știut.

Înainte de-a mă fi trăit  
M-am murit.  
Înainte de-a mă fi murit  
M-am trăit.

Și așa din viață-n viață  
Noapte-am fost, nu dimineață,  
Și din moarte-n moarte, vai, –  
Rai de iad și iad de rai.

Lume, cui să mă mai dai?!

## Statut de umbră

*Pentru Vasile Stratulat*

Profesiunea mea se cheamă: Umbră,  
Umbră mergînd-naintea tuturor,  
Umbrită de etern, trecîndă umbră,  
Eu sunt c-o umbră umbrelor dator.

M-am răscolat: sunt creatoare umbră,  
Dar stau în umbra umbrelor mereu,  
Eu, omul-umbră, am statut de umbră  
Și fără umbra voastră îmi e greu.



M-am atenționat: să nu mai fiu  
Umbrire umbrelor fără de umbră,  
Nici timp să nu-mi mai fiu, nici preapustiu,  
Căci eu am lumea lumilor: sunt umbră

Mergînd de-un veac-naintea tuturor,  
Fiind c-o umbră umbrelor dator.

## Dialog cu tăcerea

Orașu-acesta mi-a furat aseară  
Inima-n care locuieși tu.  
Ți-i soră veșnicia, însă nu  
Vrea să-mi ofere-adresa ta stelară.

Suntem două tăceri monumentale  
Și-n noi adăpostim atîta cer,  
Dar azi cînd ne-am pierdut cui să mă cer,  
Și cui să te mai ceri, cînd se prăvale

Întregul univers cu tot cu rai  
Și sufletu-mi barbar ucis de-un nai?

\* \* \*

Singurătatea are gust divin,  
Parfumul ei a îmbătat tot burgul  
Ce poartă numele-mi de peregrin.  
Singurătatea-i este Demiurgul.

Aici, numai aici sunt fericit.  
N-am cunoscut un mai ales deliciu.  
Singurătatea-i marele meu viciu.  
Miros a sunet îndumnezeit.

Din toate mi-i cupolă doar gîndirea  
Lucrînd continuu din amurg în zi.  
Privesc apusul. Iată poezia  
Pe care n-am s-o scriu în veșnicii!



În van îmbrățișînd singurătatea,  
Repaos altfel caut și-l gălesc.  
Repaos mi-i murirea ce-o trăiesc,  
Brațele-i fine mi-or închide cartea

Și singur cuc, de vrajă desfrunzit,  
Voi fi doar clinchet îndumnezeit.

## Ceaslov

Duce-m-aș și m-aș tot duce  
Buciumaș la o răscruce,  
La răscrucea raiului,  
Măiculița craiului  
Să-mi dea poruncire scrisă  
Cu lacrima ei nestinsă.

Duce-m-aș și tot aș merge,  
Flori din Domnul aș culege  
Să le-mpart străinilor,  
Mai marii stăpînilor  
Să-mi dea voie fără grabă  
Să-mi port rănile prin iarbă

Și-ntr-o zi din crinul dulce  
Să fiu cucului o cruce.

\* \* \*

Un orb, pe care nu-l ajută nimeni  
Să traverseze cerul, am ajuns.  
Dacă mă-ntreb, tăcerea mi-i răspuns  
Și în palatul inimii nu-mi vine  
Decît un cîntec cu vecie uns.

Sunt trist de cînd m-a părăsit Tristețea  
Și cu murirea ei m-am stins și eu,  
De dorul ei mi-i dor ca de blîndețea



Maicii din cer. Doar ea-mi va da mereu  
Străluminarea, soră cu tandrețea,  
Să-mi îmbrac sufletul cu Dumnezeu.

\* \* \*

Răspunde-mi c-o tăcere, așezămi-o peceți.  
Îți dau toată dreptatea, dar nu vrei s-o accepți.

Și când prin tine ninge cu-nsingurări de-apoi  
Ai vrea să-ți dau tot cerul, dar l-am golit de noi.

Și-ai vrea să cânt ca luna în geamul Solomeii,  
Dar nu mai sunt pianul la care cântau zeii.

\* \* \*

Sărbătorire prin vorbire, graiul,  
Sărbătorire prin trăire, raiul –  
Logos etem rămas nedescifrat.

Lumină arde-te – s-ajungi Lumină.  
Ca spiritul divin din stea divină  
Prin harfa de tăceri sacralizat.

## Psalm

Te-am căutat în schituri pe coline,  
De-atâtea mii de ani te-am căutat  
În catedrale și-n biserici pline,  
Dar nu erai, lisuse, pentru mine,  
Cel care n-ai trădat și-ai fost trădat.

Te-am căutat în monastirea ierbii,  
În care crinu-ngenuncheat ruga  
O viață-n Adevăr să i se dea,  
Te-am căutat în cea din urmă stea  
Ce-o înecau într-o privire cerbii.



## Cînd s-au fost spus îngerii

Te-am căutat bezmetic în neștire  
Fără oprire, noapte, zi, mereu,  
Pîn-am aflat că tu urcai, Stăpîne,  
Pe muntele calvarului din mine  
Și cin'te răstignise eram eu.

\* \* \*

Răspunsu-și caută o întrebare,  
N-am leac de cer – să-l am va trebui!  
Semăn iubire, dar culeg uitare  
Și noapte-mi este fiecare zi.

Din veacuri ca din boală ies agale,  
Și, Doamne, rău mai mult mi se cuvine,  
Resimt viori în glas, resimt țambale  
De dincolo de dincolo de Tine.

De numele-mi n-o ține cont vecia,  
Doar uneori, eternul Infinit  
Va mîngîia pe creștet iasomia  
Care voi fi în timp nedefinit.

Iluzie și har și peste toate  
Vieți după vieți – și nici măcar o moarte!

\* \* \*

Scriu veșnicele lucruri care fi-vor  
Să mă salveze dintr-al morții vifor.

\* \* \*

Cînd mă-ntîlnesc nu-mi dau binețe,  
Mă amintesc: cocor în geam.  
Sfîșietoarea ta tristețe  
Îmi este neam, îmi este neam.

Autograf las veșniciei  
Acest poem cărunt de cer



Și de la curtea neroziei  
Pe mine, nenăscut, mă cer.

Nu mă pot ști decît în nume,  
Decît în ce mi-a fost prescris  
Profund nefericita lume,  
În care Dumnezeu s-a stins

Și-n locu-i s-a-ntronat de-o viață  
Măria Sa, Irod în ceață.

\* \* \*

Partea mea de zbor și de cădere  
Mi-o va moșteni doamna Tăcere.

Visul strangulîndu-mi înserarea,  
Mi-l va prinde ca năframă zarea

Și-am să plec din toți, cu vreri de bine,  
Să mă pierd prin luncile din mine.

\* \* \*

Cînd voi muri pămînt nu va mai fi.  
Să mă-ngropați în cerul inimii.

## Cîntec înbisericit

În zori de-amurg te-ai dus, înlăcrimată,  
Și dacă ai să vii – și n-ai să vii!,  
Găsi-vei ușa inimii-ncuiată  
Și geamul ferecat cu ciocîrlii.

Mie-mi trimit mereu condoleanțe  
Și dacă ai să vezi – și n-ai să vezi!,  
Amii de mierle – sfinte alianțe  
Ducîndu-ți pururi tronu-n care șezi,

Prin viața mea e viața ta eternă  
Și dacă vrei să crezi – și n-ai să crezi!,



## Cînd s-au fost spus îngerii

Sufletul meu a coborînt în bătă  
Peste-ale deznădejdelor livezi

Și-atîț mai știu din cît mi se cuvine:  
Să nu mă uit, Iisus te-a dat pe tine!

\* \* \*

Pe trepte reci de lacrimi trec spre mine,  
Am obosit și tot nu conțenesc.  
Soartei i-am scris că prea de mult bolesc  
De-un cîntec fără glas ce m-apartine.

În Dunărea din cer pentru vecie  
Pluți-mi-ar sufletul fără descînt  
Și tot aș locui doar în Cuvînt.

Murit am fost'nainte de trezie,  
M-am regăsit în Adevăr, apoi  
M-am fost pierdut în dragostea din voi.

## Suflet demodat

Azi lacrimile nu mai sunt la modă,  
Dar eu îți scriu cu lacrimi de mărgan  
Și-n brațele zăpezii ca o roză  
M-arunc în ziua ultimă din an

Și te suspin și te-ncuvînt, Tăcere  
Și morțile-mi ți-aș da pe-o mîngîiere.

## Ordonanță de suflet

*(Variantă)*

Sufletul tău la ordin doar tresare,  
Vrea nobile porunci – să i le dăm!  
Și-un ocean de lacrimi să purtăm  
Sub pleoapele veciei trecătoare.



Durere fii și sfântă disperare  
Pînă în zori de stea cînd te-i trezi  
Un șes cu lumînări ce-au dat în floare,  
Pe care gîndul lunii le-o cosi.

\* \* \*

În fiecare zi aud că-n lume  
A mai murit un om, cum nu e altul.  
În orice clipă-mi răstignesc păcatul  
Și el învie iar spre-a mă răpune.

Mă amintesc heruv cînd mai eram,  
Crezînd c-am moștenit un infinit,  
Dar azi tresar: sunt clopot, turlă n-am  
Și m-acuprind să văd de n-am murit.

## Zumzetul Tăcerii

Tăcerea din Cuvînt m-atotroștește,  
Rîvnite prăbușiri din iad în rai  
Mă copleșesc. Iluzie, mai stai,  
Cît pînge Dumnezeu și mă vestește  
Pe deznădejdea sufletelor crai.

Te sunt în lacrimă, te ești în cer,  
În cîntec stai întinsă,-l-ai vestmînt.  
Unica mea, e beznă pe pămînt,  
Haide-n lîsus, acolo ziuă este,  
Hai să te-mbrac în straie de Cuvînt.

Și-n lanul plin de răni cînd să pășim  
Zumzetul tainei Domnului să fim!

\* \* \*

Din ziua cînd mi s-a dat Dumnezeu  
Am rămas Tu-ului Eu.



## **Boală**

*(Variantă)*

Sufăr de Tu, Tu-ul mi-i Eu,  
Leac aflu doar în Dumnezeu.

\* \* \*

Doamne, Doamne, am de toate.  
Nu-mi ajunge numai moarte.

Altceva ce ți-aș mai cere?  
Nu-mi ajunge înviere.  
Învierea numelui,  
Namelui –pre numelui,  
Moartea Preapăcatului  
La geamul Oftatului.

\* \* \*

Viața și moartea – mereu împreună  
Sub lună.

\* \* \*

Nu sunt sărac cît timp îl am pe Domnul,  
Și nici străin cînd mă-ntîlnește-n Somnul,  
Am toate stelele, rupte rubine  
Din caravanseriuri sibiline,  
La hanul norilor vin să mă cînte  
Cvintete de tăceri și să-mi împlînte

În zgura inimii hanger de cîntec.  
De el ca de Iisus să nu mă vindec.

\* \* \*

La birt se vinde moartea,  
În tîng se vinde moartea,  
Pleoapele-s căzute,  
Luceferii i-s reci.



Surîsul ei de gală  
A fost plecat aseară  
Din casa-i cea de jale  
În casa-i cea de veci.

La birt e lume multă,  
În tîrg e lumea toată,  
Se vinde moartea noastră,  
Nefericiți sunt toți,  
Fiindcă-n dimineață  
Trezii-ne-va doar plînsul  
Cu un hrisov în mîină  
Și nesfîrșiri în bolți.

\* \* \*

Măcelăresc petardele tot cerul.  
Diavolul de icoane s-a înconjurat.  
Și ele tremură, tremură ne-ncetat.  
Au amurgit și-ncet s-a descojit misterul.

Cîndva ghiceam femeile după parfumuri,  
Azi - nici după inima lor.  
E noapte și din ochi stele zbucnesc diuimuri.  
Am amurgit și-ncet mă dezveșmînt de dor.

Jertfă aduc lui Alah rugăciunile mele,  
N-am altceva mai de preț.  
E bolta înstelată în El și-i tot mai măreț.  
Zile vin și mă triluie-n ele.

Mai țin minte și-acum: Era primăvară,  
Zarzărul așa și nu se lăsa înflorit,  
Cînd brusc din suferință fiind dat afară  
La revărsarea lubirii în Cîntec m-am reîntîlnit.

\* \* \*

Eu – tu însuți,  
Tu – eu însumi,



## Cînd s-au fost spus îngerii

Rîzi în plînsu-mi,  
Plîng în rîsu-ți.

Eu – tu însumi,  
Tu – eu însuși,  
Tac în cîntu-ți,  
Strigi în gîndu-mi

Și din rîndu-mi  
Taina bîndu-ți.

\* \* \*

Vino, nevenire-n inimă sculptată.  
Data viitoare va fi niciodată.

\* \* \*

Născut pentru o clipă, să pot muri în veci.  
În schitu-mi intră, Doamne, cu gînd să nu mai pleci.

Fă-mi inima altară și roagă-te în ea  
Să fie pururi rana născînd oricare stea,

Pe ea, dacă se poate, cuprinsă ca pe-un crin,  
Fă-o netrecătoare și stinge-mă. Amin!

\* \* \*

Cît Dumnezeu în tine – atîta veșnicie,  
Cîtă tăcere-n mine – atîta Dumnezeu.  
La moartea mea vor plînge trei brazi și-o iasomie  
Și clopotul din stele va fi de îngerii greu.

Sub mantia minciunii ascuns-ai adevărul  
Și prin zăpezi de soare alergii neîncetat.  
La moartea mea veni-va să mă cuprindă cerul,  
Dintr-un ceaslov mirese mă vor citi, uitat.

Și dacă-o fi să-mi fie apusul infinit  
Iisus să se arate c-un curcubeu cemit.



\* \* \*

A nins ca-ntr-o poveste de demult,  
În care nu te caut – te gădesc,  
Prin Duhul, zăpezită, te sărut  
Și-n straiul lacrimii te-mpodobesc.

Trăiesc cu moartea-n casă – nu sunt trist,  
Tare de înger cum n-am fost vreodată,  
Eroic suportînd-o, nu insist  
Să-mi dea vecie fără de răsplată,

Ci-mpărtășească-n cer, la Dumnezeu,  
Bolta care va fi numele meu.

## Cuvînt întrupat

M-am întrupat într-un cuvînt  
Și ascult îngerii cum cură.  
Mi-i rană Dumnezeu cel sfînt,  
Izvor ce-n tainiță murmură.

A putrezit în lucruri timpul,  
Dogorîtor, nebănut,  
Vă scriu nelămurit de simplu,  
Din lacrimă destituit.

Am patrafir țesut cu stele,  
Păcat ceresc în mine duc,  
De-atîta farmec jindui jele  
Și veșnicesc și mă usuc.

Dar într-o zi, precum proorociei,  
Dumnezeiește voi greși  
Și coborînd în strană ochii  
Ca pe-un străin m-oi prohodi.



## Harfe-n răsărit

Ce frumos e Dumnezeu  
Ce trăiește-n jurul meu  
Și în mine.  
El în lacrima-mi mereu  
Își așterne patul său  
Și-i e bine.

- Doamne, Doamne, cîntec viu  
Tu mă știi, eu nu te știu  
Totdeauna.  
Și-mbrăcat cu liniște  
Prin albastra criniște  
Zbori cu luna.

- Ce frumos ești , Doamne, vai,  
Ochi-ți sunt peceți de rai,  
Psalmodie!  
Și cînd mi-atingi sufletul  
Prin el uiți cu umbletul  
Harfe-o mie.

- Fără tine, dacă pleci,  
Aș apune întru veci  
Ca o steauă,  
Dar tu vii în noaptea grea  
Vîscolindu-mi inima  
Cu-a ta neauă!

Ce frumos e Dumnezeu,  
Locuind în jurul meu  
Și în mine,  
Pîn'și după ce voi fi  
Dus în El pe biblii vii  
De gheorghine.

Iar atunci cu doruri mii  
Din pridvorul inimii



Voi fi-n noapte  
Preschimbat în turturea,  
Dată-n scrînciob de o stea  
Fără moarte.

\* \* \*

Străjuit e timpul de trei temniceri:  
Astăzi este Mîine, care este ieri.

## Mortuară

De-atîta vecie  
Ce mi-ați tot dat mie  
În straietele de corb

Îmi vine să plîng  
Pe umărul stîng  
De îngere orb.

\* \* \*

Timp fără Timp –  
Netimp infinit.

\* \* \*

La ministerul lacrimii lucrez,  
M-a refuzat vecia, s-a-ntîmplat  
Să fiu cuvîntul cel însingurat  
Pe carele să-l vindec nu cutez.

De îngerime părăsit în grabă,  
Scripturile din mine-n flăcări ard,  
M-oi aminti din cărțile de iarbă?  
M-or aminti? Implor ca un bastard

Și la-ntrebarea mea înalt-profundă  
Nu vine nici tăcerea să răspundă.



## Cînd s-au fost spus îngerii

\* \* \*

Aproape mi-i Iisus. Să fiu corect  
Îl rebotez: Aproapele perfect.

\* \* \*

Murmurul universului e-n toate,  
Păzește-te de sine și apoi  
Din tine fugi în grabă, fugi din moarte  
În domul veșnicilor din noi.

Stareț aici e o căruntă clipă,  
Iar maicile – chimvale de pămînt,  
În ele odihnește un cuvînt  
Dezmoștenit de nimb și de aripă.

Privirea unui gîde în amiază  
Mușcă din taina țiterei ce-am fost  
Și porumbeilor de zor probează  
Cătușe noi și rîde ca un prost,

Dar într-o zi cînd își va fi pustie,  
(De n-o fi de la naștere astfel)  
Mormîntu-i va săpa, plîngînd, în glie  
Cu-aripi încătușate-un porumbel.

\* \* \*

De-acum mi-i numele Tăcere,  
De ea-nfiat nu mă-nspăimînt  
Și de preafericire cînt,  
Zidit în nobila-i durere.

Ocean sonor cum nu e altul,  
Se-aude de din lumi divine  
Eternul revărsat în mine,  
Tăcere duc în Preaînaltul

Și la al tainelor apel  
Unul suntem, adică El.



## *Traianus*

\* \* \*

În tine e atîta Dumnezeu  
Cît nu încape în sufletul meu.

\* \* \*

Sătul de mine ca de-un aprig iad,  
În psalmii ciocîrliilor mă scald.

\* \* \*

Plec din uitare, – dau de preuitare  
Și doar pergamentul ei, uitat, mă are.

\* \* \*

Supărat pe lume  
Că se moare-n Nume.

## **Psalmul sfinției**

Calea spre tine, Doamne, pavată-i cu iubire,  
Calea spre nicăire pavată-i cu blestem.  
Sunt beat, dar nu de vinuri ce-adăpostesc mistere,  
Sunt beat de tine, Doamne, să nu fiu beat mă tem!

Un scrin preaplin cu lacrimi păstrez din veci în mine,  
Arhimandrit al clipei, sobornicesc lumini.  
Sfîntul sinod al ierbii m-a declarat în fine  
Vicar nădejzii lumii ce-a-ngenuncheat grădini.

În brațele nemorții surîd-narcis în floare,  
De vorovirea-ți, Doamne, nu vreau să mă dezleg.  
Altar oricărei clipe prin tine sunt, întreg.

Dar pe cît cred în ziuă, pe-atît amurg răsare  
Și care bună cale s-aleg nici nu mai știu:  
Umplut cu vîrf e iadul și raiul mi-i pustiul!



## Cînd s-au fost spus îngerii

\* \* \*

Gîndește-te pe tine, Poezie,  
Și-nvinge-te mereu prin rugăciune.  
Fii pentru-un timp, care se vrea Vecie, –  
Timpul avan strigîndu-mă pe nume.

Ca un copil-strămoș, care își mîină  
Prin mine secolii, și ei se-ngîină  
Cum eu mă-ngîin în destrămarea ta.

Gîndește-te îți spun, nebiruită  
În vecii vecilor și-ndrăgostită  
De cîte-un heruvim bolnav de-o stea.

\* \* \*

Copac rodit de lacrimi, jundui toamne.  
Nemor a zbor în dragostea Ta, Doamne.

\* \* \*

Trăiește-n mine-un cîntec fără nume,  
Pe care, să nu-l pierd, mi-i teamă-al spune.

## Psalm

Înduhovnicește-mă, Părinte,  
Și îngroapă-mă lin în cuvinte.

\* \* \*

Prea plin de tine, Doamne, vreau să fiu,  
Căci numai tu ești poezia lumii.  
Ea mamă mi-i acum, în ea te știu,  
Anii de-azur în necădere du-mi-i.

Femeile în dimineți nasc îngerii,  
Stelele-au dat în pîrg în ochii lor,



Și-n brațele lui Dumnezeu vin plîngeri  
Fără aripi ca fără viitor.

În lacrima-mi s-au înecat corăbii  
Și cu nemărginire botezat,  
Nici n-am să simt cum cad la vama ierbii  
De mîna unui cîntec retezat.

## Suflet în seară

Prin seară sufletul meu trece  
Și-i hăituit de-atîta drum.  
Din tronu-i, Dumnezeu îmi spune  
Că pot muri, dar nu acum.

Prin templul zilei umbra-mi umblă  
Ca prin uitare acest crin,  
Miresmele-i rănescu-mi chipul,  
Cu zări de marmură suspin,

Dar alte zări îmi las sub cruce  
Să-mi lumineze cînd m-or duce  
Cuvintele pîn'la Cuvînt.

Și, înrudit doar cu durerea,  
Să-i cînt la naiuri verzi tăcerea  
Și s-o dezmierd ca pe un sfînt.

## Doi de mine

Sunt doi de mine-n fiecare clipă,  
În orice rai din fiecare ceas,  
Dintre etemi doar eu nu mi-am rămas  
Și-n van din providență fac risipă.

Prin Dumnezeu cunoaște-tel îmi strig,  
Tot eu deschis-am cerul din Cuvînt,



Măreț se-arată și-n el doarme-un sfînt  
Pe care spovedirile-mi îl ning,

Un drept la viață, dar și la murire,  
Au toate crucile din omenire, –  
Pășări cu-aripi tăiate de Alah.

Si-acum cînd strai îmbrac de amintire  
Peste-acest trup de mucava, subțire,  
Unul din mine-i spîn, unul – monah.

\* \* \*

Mă uit în propria mea viață  
Ca la un cer apus în ceață.

\* \* \*

Viețile-mi trecute –  
Stinse alăute.

\* \* \*

Te rog să nu mă scrii, Singurăitate,  
Să nu-mi mai scrii, te rog, Eternitate,  
Uită-mă pentru-un veac – să mor și eu.

Nici păcătos de tot, nici Dumnezeu,  
În holdele luminii sîdefii  
Un clinchet să rămîn – de iasomii!

## **Din Cartea heruvimilor**

Dezis demult de însumi, la asfințit de gînd,  
Din Tine culeg luna și stelele pe rînd,

Viscol de stea mi-i spusă rostind mereu tăceri,  
M-am ferm convins: De-acuma n-oi mai fi cer ca ieri,



Ci zvon al deznădejdiei la margine de drum,  
Unde-și dă întâlnire antumul doar postum.

\* \* \*

Să moștenești tot cerul de la păsări,  
Să însușești iubirea de la flori,  
În legănarea lor cum se sărută,  
Lumina vorovindu-le în zori.

La judecata timpului apari,  
Secat de însuși, ca o nedreptate,  
Pe tine procurându-te în rate  
Să te împarți la zeei solitari

Și ei să-ți dea, magnific Demiurg,  
Buchete de evlavii în amurg.

## Ce nu mi-a spus îngerul

Sunt răvășit de crini și de sulfine,  
De-acest miracol m-am îmbolnăvit,  
Fără odihnă-i dorul meu de Tine  
Și la porunca Ta m-am spovedit:

Am devenit gravid de plînsu-Ți Doamne,  
Vreau să Te nasc în cer, dar nu mai pot,  
Grădini sonore desfrunzite-n toamne  
Dovezi Îți freamătă și Te socot

Supremul lor stăpîn și se pomiră  
Să Te sărute-n Veci, sublimă liră.

\* \* \*

În ochii crinului e-o monastire  
Și-o criză de luceferi - în ai mei,  
Atunci cînt tac e-o lungă despletire  
De amonii celeste-n omenire  
Și de nemărginire, dacă vrei.



## Cînd s-au fost spus îngerii

Nu-mi mai răspunde la chemări vecia,  
I-i telefonul pentru mine-nchis,  
La propriu-mi surîs nu am permis,  
Sunt un dosar încătușat și-aprins  
De rugul ce-l născuse vijelia.

M-am săturat de mine ca de-un rai  
Și, munte orb de-atîta-nsingurare,  
Mă strig în voi: în toți și-n fiecare.

Mi-a pus pe note plînsul un nohai,  
Pe-aripi de univers duc grea solie  
Și-al tuturor fiind, nu-mi sunt doar mie.

\* \* \*

Eu nu mi-am fost niciodată bătrîn.  
Nici atunci cînd ploua cu magnolii  
Peste pojarul din mine, –  
Din apusele lunci.

Nici chiar atunci...

Eu nu mi-am fost niciodată strămoș.  
Nici atunci cînd corul ultimelor mierle  
Mi-a dus moartea-n cer  
Și-ai Milei prunci  
Plînsu-m-au în hohote prelungi.

Nici chiar atunci...

Nici chiar atunci...

\* \* \*

Părinții mei au cultivat tăceri  
Și eu, la rîndul meu, cultiv cuvîntul,  
De rodul meu va ține cont Preasfîntul  
Sau corbii, ultimii din temniceri,



Ce-o să-mi închidă pleoapele deșarte  
Ca pe coperte reci de-nvinsă carte,  
Și-aplaudînd dispăre-vor în vînt.

Dar tu atunci, poem uitat pe-o filă,  
Cu buze cîntătoare de sibilă  
Mă tot vei naște, suflet de pămînt.

## Epitaf

Dus în cer, la Preaînalt',  
Sunt chiar eu – cel celălalt!

\* \* \*

Într-o ziuă cu ninsori  
Din mine-or zbugni viori  
Și din veac pînă-n vecii  
Voi fi tril de iasomii.

În april, cînd adierea  
Veșniciei naște zbor,  
Soclu-și va zidi tăcerea  
Peste-apusu-mi viitor.

Ea să-nvie, eu să mor...

## Zbor spre Elohim

*(Variantă)*

Monument visat în mine  
Are-și taina zeilor.  
Flori i-aduc paseri senine,  
I se-nchină gîndul lor.

Și-adăpate cu suspine,  
lelohime, zbor spre Tine!



## Odă pentru clavecin

Nimeni nu-i singur. Nici singurătatea,  
Cît facem schimb de taine și mirări,  
Cu ea, între Etern și Niciodată,  
Urc zilnic ale umilinței scări

Și ele nesfîrșesc precum durerea  
Ce-o zăvorîm în ode și statui.  
Nimeni nu-i singur. Nici măcar tăcerea.  
Fiindcă ne are, ea singură nu-i,

Și fiindcă o avem de-atîtea ori  
Suntem c-o lume lumilor datori.

\* \* \*

Pe cea mai nobilă pustie  
Doar plînsul morții mă mai scrie.

## Psalm pentru nobili zei

Eu scriu cu răni tot cerul. Rană plouă!  
O rană-i veșnicia. V-o las vouă!

\* \* \*

Doamne, care ești vestindă rază,  
În amiaza ce străluminează  
Dă-mi să beau suspin după suspin.  
Sunt răpus de-al nedreptății vin!

Și nu voi decît să văd în seară,  
Cînd privirea ta stelar coboară,  
Din inima mea, fără comînd,  
Pianul plin cu mierle-n cer zburînd.



\* \* \*

Am pași de disperare,  
Privire de pustiu,  
Mi-i numele: Chemare,  
Prenumele – Tîrziu.

## Poem real

Biblie aruncată la gunoi,  
Icoană aruncată la gunoi,  
Vecie aruncată la gunoi  
Privește

În ochii trecătorilor grăbiți  
Ce par că sunt, dar mi-s nefericiți,  
Căci iadul surîzînd în rătăciți  
Pîndește.

\* \* \*

Timpu-i să mă nasc frumos.  
Plec. Rămîneți în Christos.

## Rugă la Cer

Dezînrobește-mă, de din păcate,  
Să cred că gust din rai cînd sorb din moarte.

\* \* \*

Înseninează-mi sufletul, Părinte,  
Azimi stelare dă-mi și dor nemult,  
Schivnic, adăpostește-mă-n cuvinte,  
Pe care le vînezi cu un sărut.

Nu fă risipă de divin în toamne,  
Contaminat de tine să rămîn  
Și de nectarul cerului Tău, Doamne,  
C-o heruvimă-n brațe și păgîn.



## Cînd s-au fost spus îngerii

La poarta vredniciei fă-mă nufăr,  
Tăcerea fie cartea vieții mele,  
Iar tu – o mănăstire-n care sufăr.

Eșarfe pentru arborii din stele  
Așează de din plînsul unui veac  
Și spre nemistuire dă-Te Leac.

\* \* \*

În schitul de zăpadă mă aștept,  
În schitul ierni-mi poruncesc să vin,  
Unde și împărații se topesc  
La pieptul visului de peregrin.

Recuperez tăcerea unei lumi,  
Recuceresc speranța, dar nu ține, –  
O carte e-un sicriu în care dorm  
Vestale, logofeți și clavecine,

La miez de veșnicie în foburg  
Înnebunind poeți în devenire  
Și turla-n care sunetele curg  
Din sufletu-mi rebotezat: Psaltire.

\* \* \*

Buzele Tale – lotci peregrinînd  
Pe mările sărutului cel sfînt.

## Invizibilul măreț

Ce-i invizibil e măreț,  
Să nu uiți, doamnă Poezie,  
Cin'te citește nu te știe,  
Cine te uită – n-are preț,

Tot invizibilu-i măreț...



Așa și tu, copil din verbe,  
Fii anonim de vrei să fii  
Aplaudat de ciocîrlii  
Și nu de fețele imberbe,

Care n-au loc în veșnicii.

\* \* \*

Cît de puțin! Iubirea doar mă știe  
Și mă tot recunoaște după glas,  
Dar și după tăcere, slavă mie!  
Etern de mult! Iubirea mi-a rămas!

Și-nșărăcit și-navuțit de ea  
Mi-s trist și fericit: mi-s lut și stea!

\* \* \*

Dragoste, ce mă-ndivină,  
Potolește-ți umbletul  
Și în noapți cu lună plină  
Nu-ți da morții sufletul.

Rună, locuind în stele,  
Luminează-mi cugetul  
Și în noapți de vrajă grele  
Nu-ți da morții sufletul.

Plîng pe umeri-mi în seară  
Șoimii singuri ce-au rămas.  
Nu plecați! Le strig, e vară  
În al sufletului glas.

Rămîneau și nu mureau  
Și doar lumea-n nicăire  
Trecea fără obosire,  
Îngerii de se mirau  
Și-i cîntau prohod subțire.



## Cîntec de padişah

Flautul mării m-a îngenuncheat,  
Un strigăt alb a prins a m-ă doini,  
De mine n-am să pot nicicînd fugi  
În hăul disperării lin surpat.

Ar trebui să nu mai mori, Căință,  
Mărgăritar în stele răsărit.  
Sunt nesfîrșitul clipei ce-a murit  
La umbra orelor în suferință.

Mor în cuvîntul Sunt, din Sunt mă duc,  
Lacrima să mă plîngă n-are voie,  
Orfan de idealuri, nu mi-s Noe  
Și nu știu învierea de apuc.

\* \* \*

Inima mea din zori în faptul serii  
Pecetluiește glosele tăcerii.

\* \* \*

Sunt scris de tine, PururiPoezie,  
Cer glorie din amfore de-azur,  
Pe fresce reci de lacrimă sunt mur,  
Calvarului serafică solie.

Felia nopții nu mi se cuvine,  
Al beznelor izvor va tot seca  
Cît ca o-mbrățișare s-or lăsa  
Materne, brațele de Christ pe mine.

Și Poezia cînd mă va uita  
Ele-mi vor șterge cerul de suspine.

\* \* \*

Tristețea noastră a dat busna-n stradă  
Să protesteze contra vîntului,  
Iar vîntul n-are timp, nici chef s-o vadă.



Tristețea noastră,-a mea și-a orișicui,  
Care trăiește zilnic doar sub stele  
Într-o lumină-a disperării grele,

Tăcerea dacă poate-a mai citi  
Chiar nefiind, putea-va dăinui.

\* \* \*

Iubito, de neant și îngerime,  
Neant am devenit, neant mă cheamă.  
Un tot întreg suntem, dar se destramă  
Cînd stele clipocesc peste ruine.

Viața din moarte, moartea din viață  
De le-am cunoaște-lance și pustie,  
De tine-n zori salva-ne-om, veșnicie,  
Și doar păcat suav am strînge-n brață.

Auzi? Imploră clipa să-i fiu oră,  
Aud? Imploră ora să-i fii clipă,  
Zbura-ne-om cu o singură aripă?  
Vom fi timp ce eternul își devoră?

V-om fi? N-om fi? – un cer c-o dublă rază  
Străpuns de-un gînd statornic ca nisipul  
Și-Atotcuvîntul care ne veghează  
Să nici nu știm, Murire, cum țî-i chipul.

\* \* \*

Visul mi-a venit să nu mai plece  
Și din el să nu mai plec nici eu.  
Tîmpla-mi fără îngeri este rece  
Și-n șareta cerurilor trece  
Ca o-nmiresmare Dumnezeu.

Ochii mei sunt două coviltire  
Și în ele zeii dorm sublim.  
Ninge cu uitare și uimire



## Cînd s-au fost spus îngerii

Și, înzăpezindu-se-n privire,  
Plîng, visînd un drum spre Vîflaim.

Și eu vis mă am și vis mă este  
De-am ajuns în zei să fiu poveste.

\* \* \*

A fi în Dumnezeu – ce grea credință  
În el a preatrăi spre-a fi și peste  
Golgota de păcate. Noncăință,  
Iisus nu e nici nou, nici vechi. El este!

Pe-aripi de înger dus, sporind avîntul,  
Spiritu-naripat se-nfățîșează.  
Cuvinte mor, nu moare doar Cuvîntul,  
El și cu înserare luminează.

Temniță trupul ni-i, și-n el la lire  
Cîntă cocoarele din Nazaret.  
Pictat de cer, cîntat de răni, aștept  
Să vină neplecatul din iubire

Și să ne vadă că-i purtăm cununa,  
Orbi de sublim, rîvnind sublim întruna.

## Cîntec pentru Despina

Scrie-mă cu neuitare  
În uitarea ce mă are.

## Bezna ce-i lumina

(Variantă)

Lucrează îngerii neîncetat,  
De peste două mii de ani săpînd  
În ocna spiritului meu, n-au cînd  
Să-și ia odihna ce-o au meritat.



Unul din mine e bolnav de sine,  
Altul vă scrie-n infinit cu rai:  
Humă secată de lumini divine  
Sau fluture pe coame reci de cai?

M-au inundat înmiresmări stelare,  
Sufletu-mi se închină tuturor,  
În mine locuiește un popor  
De călifari înmormîntați în zare

Și, totuși, vii în bezna ce-i lumina  
De îngeri neaprinșă și de Crina.

## Extenuare

*(Variantă)*

Am obosit de-atît trăit,  
Nu obosim de-atît murit.

## Extenuare, 1

*(Variantă)*

Am obosit de-atît trăit,  
Mă-nrourez de-atît murit.

\* \* \*

Moartea aseară a uitat să vină  
La îngereasca cerurilor cină.  
Să nu ne supărăm pe dînsa foarte,  
Să ne dăm înțîlnire într-o carte

Ca-n altă viață-n care vom avea  
Cîte un dangăt pentru orice stea.

\* \* \*

Viața mea, spun zei, 'nalții,  
Fie jertfă pentru alții.



\* \* \*

Vulcan tăcere implorînd, Tăcere  
Vulcanizînd în strigătu-mi, în somnul.  
Un stol de cîntece la braț cu Domnul  
În ochi-mi poposi pentru-nviere.

Și eu, absurd și-nnebunit de foame,  
M-am frînt, rîzînd, din clinchetul Tău, Doamnel!

## Alter-eul

Prea mare Dumnezeuul  
Să-l vadă alter-eul.

## De azi într-o vecie

*(Moment de freamăt)*

Tare de înger fii, îmi spune moartea,  
Dascălul meu întru eternitate,  
Preasensul căutînd, mă ard din toate,  
Ca un oștean ce-și caută cetatea  
Nu-n inima-i, ci unde nu se poate.

Sunt miresmat de-atîtea zariști, Doamne,  
Dascălul meu întru eternitate,  
Zărilor viscolesc cu stele coapte  
În pragul lacrimii, dar nu mi-i foame.

Ora-mi atinge chipul cu aripa  
Și n-are cine să-mi ureze-n noapte:  
„Drum bun în moartea vieții fără moarte”,  
Și-ncet mă freamătă, divină clipa,  
Dascălul meu întru eternitate.



## Ființă în Ființă

Numele-ți sfînt cînd cheamă numele meu, se-arată  
Ființa Ta în mine – scriptură-adevărată!

Putemicit în slava-ți rămîi, iar eu zic: „Tată,  
Ființa mea în Tine de-ar fi adevărată,

N-aș rătăci prin oameni – cîmpie secerată,  
Dacă ne-am fi Ființă – vecie-adevărată”.

\* \* \*

Din naiuri cosmice se-aude  
Izvorul liniștii curgînd.  
Îndrăgostit cum nu e altul,  
Cu lacrimi reci îți bate-n geam.  
Eu mi-am pus plete de zăpadă  
Ca un bijutier de rînd  
Și rugi făcînd la Preaînaltul  
Te chem în veci, – să nu te am.

Să vii cu Dumnezeu de mîină  
În templul meu care te-așteaptă,  
Cupolele de cer atîmă,  
Viază-n mine umbra ta.  
Bău-i din apa înserării  
Ce avu gust de-avană soartă  
Și-acum, cînd cazi-n a mea privire  
Izvoare sorb curgînd din stea.

## De vorbă cu îngerul

*Pentru Nina Slutu-Soroceanu*

Atîta avuție-n jurul meu,  
Iar eu numai de Tine am nevoie,  
Inimii mele zilnic să-i fii Noe  
Și să-i oferi hrisov de Dumnezeu.



## Cînd s-au fost spus îngerii

Atîta avuție calc sub pași  
Și doar de frunzele ce-s căzătoare  
Mi-i tot feresc, dar cad fără-nctare,  
Vîinate de ai iadului hăițași,

Atîta veșnicie-n jurul Tău,  
Și-atîta cer nemărginit în Tine  
S-au schivnicit părerile de rău,  
Ai tras obloanele peste suspine

Și vii ades, îngenunchind prin maci,  
Cu dangăt de-absolut ningînd coline  
Și-n loc să stai de vorbă mai mult taci.

Și-atunci cînd vrei să pleci, c-așa se cere,  
Ca un cuvînt îndoliat din mine  
Tu lacrima-mi culegi pentru-nviere.

\* \* \*

Mie mi s-a dat murirea vieții toate fără moarte,  
Ție ți s-a dat tot cerul și tot nu ți-i de ajuns,  
Ai sigiliul veșniciei pe destin, ai nestemate  
Din ofranda celui care cu neprihănire-i uns.

Și tot spui că n-ai nimică și-ncă revoltat la culme  
Strigi că eu de-atîtea ceruri mă nasc umbră peste lume!

## Psalmul înlăcrimării

Mi-am înhumat aseară fericirea,  
A fost bolnavă, n-a vorbit o vreme,  
În ochii ei citeam numai blesteme  
De aur pur, etem ca amintirea

Cea de mă trece-n infinitul clipei,  
(Oră să fiu și veac, cumplit m-aș teme!).



Mai lesne iert păcatele Risipei  
Ce dă mașinii de spălat poeme –

Să mînce hulpav rana mea eternă  
Și să-mi coboare sufletul în bernă.

24 iunie 2006

\* \* \*

Cînd zările mi-or înălța cetatea  
Mă va glorifica eternitatea.

\* \* \*

Mi-ai spus că o să vii fără de tine  
Și-n mine-au tresărit miriști divine.

\* \* \*

Poemele mi-au intentat proces  
Că prea le-am veșmîntat în catifele,  
Vulgare-au vrut să fie și rebele  
Și cu parfum eretic și pervers.

Tăcerea lor cunoaște mii de graiuri,  
Și-n toate graiurile – le-am fost scris,  
Iar ele azi în cor mi-au interzis  
Să le mai cînt mirarea la țambaluri.

Cobor urcînd, urc coborînd-dileme  
Pe care-n tribunalul unui gînd  
Nu-mi este dat să le pricep nicicînd  
Și-s vinovat c-o salbă de poeme.

\* \* \*

Moartea de după moarte e-un poem  
Pe care să-l rostesc mă tot netem.



## Cînd s-au fost spus îngerii

\* \* \*

Doamne, urcînd pe cruce-Ți este greu,  
Ducînd în spate tot păcatul meu.

Uniți în Tine cînd? Cînd face-vom  
Un templu-al Domnului în orice om!

Priviți-vă să știți de mai sunteți  
Și-atunci din taină pogorîți peceți.

Plecat din viață – n-am ajuns în moarte  
Și Te aștept cu ziua, nu cu noapte

Urcînd pe crucea mea, tu, Dumnezeu,  
Ducînd în spate tot apusul meu.

\* \* \*

Atinge-mă! Sunt Înzadar și cînt!  
Nu mă atinge, viscolesc uitare  
Și de nici o durere nu-s în stare,  
Deaceea neferice mă cuvînt.

De-atîta bucurie mă-nspăimînt,  
Zumzet de crini a invadat grădina  
Din viața mea, și-a pogorît lumina  
În sanctuaru-mi alb ca un descînt.

Iau cu asalt ideea că mai sînt  
Și că eternitate-n noi mai fi-va!  
Sfîrșitul nesfîrșitului veni-va  
Sau pur și simplu mi-s că-n cer te cînt.

Atinge-mă! Sunt doină în frămînt.  
Nu mă atinge! În tăcere sînt.



## Psalm continuu

Doamne, tu, potir cu stele  
Ceruit, monastiresc,  
Pune lacăt gurii mele,  
Urii mele, - cînd hulesc

Și din pomii tăi de-azururi  
Lasă-mă, să mai culeg  
Fericirea cea de-a pururi,  
Cea în care sunt întreg

Și în inima ta, Sfinte,  
Lasă-mă cu jurămînt  
Rege-un timp peste cuvinte  
Și prunc veșnic în Cuvînt.

## Psalm continuu, 1

*(Variantă)*

În testamentul meu pentru vecie,  
Un drept mai vreau, rămîină neînfrînt:  
Să pot trăi, exclus din poezie,  
Dincolo de cuvinte – în Cuvînt!

\* \* \*

Nu pot s-o-nsemn în veșnicie  
Pe cea de m-a-nsemnat în toate,  
Nu pot migra din celelalte  
În absolut, în Dumnezeu.  
Nu-mi mai e drag să fiu pustie  
Și flaut adorat de moarte,  
Dar raiului nu-i pot fi parte  
Și nici întreg să-i fiu mereu.



## Teroarea visului

Cu cerul m-a cuprins visul în zori  
Și cu tăcerea ultimei viori.

\* \* \*

Arat-au cerul, căutînd pe Domnul,  
Au cucerit, secretă, galaxia,  
Dar tot nu l-au găsit, fiindcă Mesia  
E grădinarul ce cultivă omul

La nesfîrșit, de secole, mereu.  
Și-o ia de la-nceput, cum scrisă-i cartea.  
Se moare greu, se-nvie și mai greu.  
În poarta raiului stă Dumnezeu  
Și în iad viața mi-o îngîină moartea.

\* \* \*

Orașe de beton,  
Suflete de carton,  
Ce jinduie averi  
În azi din ieri.

Și doar, din cînd în cînd,  
Dai de un dor flămînd  
De dorul altuia  
Retras în stea.

\* \* \*

Ancorat la țămul poeziei,  
Gîndul e un ultim cerșetor,  
Care-ar vrea din mîinile Pustiei  
Pline de brățărilor stihiei  
Să-l sărute— un glonte salvator.

Suprasaturat de nerozie,  
Își trăiește moartea în antum,



Fiindcă-n țara lui de ani o mie  
Poezia fără poezie  
E la mare trecere acum.

Gîndule, rămas al nimănuie,  
Vino-n turla cîntecului meu  
Să ne batem sufletul în cuie,  
Să lăsăm tăcerea să ne spuie,  
Nici tu înger, nici eu Dumnezeu...

### În miresme îngropat...

În zori o să ne-atace trandafirul,  
Trezii copiii, spuneți-le clar  
Că a sosit minutul milenar  
Să vă spălați pe suflete cu har  
Și să înapoiati, golit, potirul  
Ce duce-n Dumnezeu la ora șapte.  
Veniți și încărcati-vă-n priviri  
Parfumi dense amintind psaltiri  
Scrise de fluturii niși pe cetate  
La ora inefabilei jertfiri.

În zori o să ne-atace trandafirul,  
Deja țintește sufletu-mi stingher,  
În focul lui m-arunc cu patrafirul  
Cusut din fir de stea și plătesc birul  
De-a fi-n miresme îngropat ca-n cer.

\* \* \*

În casa mea trăiește Dumnezeu  
Și neprihana-i susură vecii.  
El nu a fost, el pururea va fi  
Craiul luminii dăinuind mereu.

Îl preaslăvesc și-l rog să-mi dea sfințirea  
Ultimei rugi: „Popas fă-mi în noroc,



## Cînd s-au fost spus îngerii

Pe chip, în loc de vâl cerne-mi iubirea  
Și într-un psalm să mă cobor – fă-mi loc''.

\* \* \*

E-o arșiță nestinsă de idei  
În orice gînditor din Galileia.  
Ceru-i preaplin de har, dar una-i cheia  
Pe care-o împrumută-aceeași zei

Cui hotărăște Unistătătorul  
Și stareții ce-i sunt stelar poporul.

\* \* \*

Ziua parcă-i noapte, noaptea parcă-i zi,  
Caut deznădejdea și n-o pot găsi.

Ce-am rămas, iubire? Pescăruș zburînd,  
Înhămat la carul ultimului gînd

Și pe-o amintire care s-a uitat  
Proclamat de clipe veșnic împărat,

Fără-a ști că-n ziuă Christ, Măria Sa,  
Mă va trece-n stele pentru-a rămînea.

Lume și iar lume ce omori pe rînd  
Sfînta heruvime și să mori n-ai cînd,

Nici să ai vreodată vreme să învii...

Ziua parcă-i noapte, noaptea parcă-i zi.

## Cîntec pentru Nivena

Univers, care-mi rămîi dincolo de hău,  
De ce are ochii triști Dumnezeuul tău?

Nimfă, ce de mine rîzi, trup de Betleem,  
Am să te înveșnicesc într-un trist poem.



La iubirea-ți corigent, buzele-mi culeg  
Cerul de pe șoldul tău, lunecînd întreg

Printre mînuri care-mi sunt floare asfințind  
La sicriul patimii de din al meu gînd.

\* \* \*

Postum în viață, plîng cu psalmi iubirea.  
Tăcere luminînd am fost cîndva.  
Încoronează-mi sufletul c-o stea,  
Preafericite, ce-mi știi contenirea.

Mi-s numai veșnicire la trecut,  
Mai nu-s, zîngănit, doar în chimvale,  
Un ghiocel c-o alăută-n vale  
S-o cununa, rugîndu-mă tăcut:

„Curînd cînd o-nvia în toți Cuvîntul  
Pe rana noastră tu să fii Preasfîntul”.

\* \* \*

Pe rîul rugăciunilor din Tine  
Zbenguito, alerg de-un veac spre sine.

Al timpurilor toate însumi fiu  
Caut devremele, dau de tîrziu,

Semăn pe boltă stele, ca-ntr-un crîng,  
M-a revărsat durerea, – n-o mai plîng

Și, vînător la pîndă, ca elinii,  
Ora de zbor o caut – a lumini!

\* \* \*

Ești policandrul sufletului meu.  
Sunt fără tine noapte-n cer mereu.



## Cînd s-au fost spus îngerii

\* \* \*

Mieii tăi pasc ultima-mi rugăciune  
Și lacrima-mi din ierbi, care-i apune.

\* \* \*

Îndumnezeiește-mă, Părinte,  
Bucuria triștilor fii Tu,  
Mîndru crin îți sunt în jurăminte,  
Numai din iubirea-mi nu Te du.

Peste ochi e spulber de cuvinte,  
Potopire grea de Preaînalt,  
Eu murirea n-o mai pot, Părinte,  
Și nici veșnicia mea – de tot,

Timp fără de timp fiind pe viață  
Și pe moarte – timp cu timp în față.

\* \* \*

Plouă în burg, plouă în mine  
Cum nu plouase niciodată.  
Plouă cu cerurile line  
Pe valea sufletului moartă.

Plouă și eu întreb în ploaie:  
(Glas al eternei întrebări),  
„Ce tril în mine se despoaie?  
Ce răni din mine umplu mări?

Că ploaia-n veci nu se termină  
Și eu prin ploaie alergînd  
Ca prin cascade de lumină  
Mă strig ca să-mi răspund nîcînd”.

\* \* \*

Nimic nu sunt fără de voi, Tăceri,  
Imperiul vostru-a-ngenuncheat Cuvîntul.



Hai, amintește-te, îmi strigă vîntul,  
În caz contrar ești dus de temniceri

Spre nicăieri. Crează și disperă  
Și, dacă te învingi, poți fi strateg.  
Cu ochii tăi privește-un neam întreg  
De ciocîrlii vîinate-n altă eră.

Gîndește-te, mi-a spus la despărțire  
Și spune-te cu glas de crin ceresc  
În primăvară, pe cînd nămetesc  
Tăcerile din slova Amintire

Și nu te amintești și nu ești mire  
Ales de cea cu mers de monastire.

\* \* \*

Numai clipa raiuri are.  
Nu le află fiecare.

## Întîlnirea în Dumnezeu

Crucificăm Cuvîntul ne-ncetat,  
Urcîndu-l pe Golgota fără teamă.  
Memoria se dă-n spectacol, mamă,  
Și întîlnirea-n Domnul am ratat.

Sublimă patrie de har ne este  
Acest Cuvînt – timp-spațiu infinit.  
Citesc etemul – nu-i deloc poveste.

Zid invizibil crește-n fața vremii,  
Crucificăm Cuvîntul nesfîrșit  
Și tot uităm că noi suntem etemii.



## Supunerea metaforei

Supune-voi metafora în zori,  
Voi trafica miresme de gutui –  
Un mod cinstit de a lucra Misterul  
Ce cunoscui în veac și-n veacuri nu-i.

Inima înflori-mi-oi de cuvinte,  
Buzelor voastre clinchet am să fiu,  
Pruncuț de Dumnezeu ca mai-nainte  
Să mă luați de mâini c-o fi târziu

Și-asediindu-vă lumina lunii  
Veți protesta la ceruri, ca străbunii.

\* \* \*

Sunt angajat de zbor să-i fiu cădere,  
Sunt angajat căderii să-i fiu zbor.  
M-a subjugat cuvîntul cu tăcere  
Să fiu pe veci tăcerea tuturor.

O deznădejde inima îmi cere,  
Culeg lumina dintr-o psalmodie,  
Pierdut-am cheia de la veșnicie  
Și n-am acces la nici o stea târzie.

Cu ochii dragostei privescu-mi lumea,  
Vreau visul să-mblînzesc și nu mai pot  
Decît să strig că moartea suie culmea  
De după care-nvie neamul tot.

\* \* \*

Așează-mi-te-n suflet, Frumusețe,  
Tronează-mi-l cu-alai dumnezeiesc,  
În ochii tăi cînd mă privesc citesc  
O steauă suspinînd, ce din blîndețe  
Mi-a corupt inima – să n-o gălesc.



Dar eu numai cu inima în stare  
Eram s-o aflu-n cer și pe pământ.  
Și-acum, snopit de-Apoi cer îndurare,  
Îmbrățișînd pustia ce mă are  
Și zilnic raportînd celui preasfînt

Că din uitare înviind întruna  
Pridvor tivit cu rugăciuni și cînt  
Îmi lasă moștenire-aleasă luna.

\* \* \*

Copil fiind prin lunca nemuririi  
Și vulture-străjer peste cetăți,  
În contul idealului Unirii  
Eu nu pun bani, – eu las aceste cărți.

Din contu-acela, ce vă stă în palmă,  
Eu n-am luat o doină, și din leri  
Pînă în Azi, mereu, ca o sudalmă,  
Am colecționat numai tăceri.

Și n-am agonisit altă avere  
Decît veșmîntul unui cîntec trist  
Pe care-l port (noblețe de artist!)  
Din viață-n moarte – pînă-n Înviere!

*12 septembrie 2007*

## Psalm

Preafericitele, du-mă la noapte  
Pînă-n nemoarte și-ncă mai departe.

\* \* \*

Sunt în trecere prin paradis.  
E spectacol. Sunt jerbe de flori.  
Am să chem suferința la bis  
Și cu ea voi dansa pînă-n zori.



\* \* \*

Am tristeți, deci, am de toate,  
Am mirări, și-n nopți tîrzii  
Fug de moarte – dau de Moarte  
În pridvorul inimii.

Am sublimul, am și ceață,  
Am splendori și-n nopți pustii  
Fug de viață – dau de Viață  
În pridvorul inimii.

Criniști am și zări senine,  
Am licori și-n nopți albi  
Fug de mine – dau de Tine  
În pridvorul inimii.

Hai, surîzi și-nchide-mi cartea.  
Trecu-i viața, trecu-i moartea.

## Exercițiu poetic

Eu mă gîndesc pe mine,  
Tu te gîndești pe tine,  
Ei, ele se gîndesc pe ei, pe însele.  
Cei care rîd se rîd,  
Cei care tac se tac  
Și-uitările-i coboară-n noapte, plînzele.

\* \* \*

Pe drumul ce duce din ziua spre noapte  
Coboară Așu-n sicriu.  
Mi-i teamă de cîte rămîn necîntate  
Și după ce n-am să mă fiu.



## Recitirea izvoarelor

E-o Vișoară-n Domnul, milenară,  
Și-acolo-n rai, cu cer acoperite,  
Dorm cînturile mele nerostite,  
Ce-ades le-ngîă zeei la sitară.

E-o Vișoară-n Veci cum nu-ntîlnesc  
În nici o inimă dăinuitoare.  
Numele Tău, Iisus, spital ceresc,  
Umblă prin ea desculț în fremătare.

Acolo casă-mi vreau cu fluturi mii  
Săltîndu-mi în privire, nesfîrșit,  
Roit de ei să strig cu veșnicii:  
„Eu chiar și-nvins fiind am izbîndit!”

## După cuvînt

El n-are locuință, dar în El  
Au gîndurile lumii găzduirea,  
Doamne, îmbracă-n taina rugii Tale  
Tot ce-a rămas după cuvînt – Iubirea!

Ți-s rob încătușat și-s liber, Sfinte,  
Cum nici un zeu n-a fost vreodat' sub cer,  
Mă infinitizez în jurăminte  
Și sufletu-mi îngrop ca giuvaer

În humă de azur, și-n el persistă  
O foame de Iisus, o sete Christă.

## Soare în noapte

În orice zi trăim apocalipsa  
Și rai trăim și tot mai mult am vrea.  
Scriem tăcerea, lecturăm nimicul  
Și te uităm, Iisus, Măria Ta.



## Cînd s-au fost spus îngerii

Noaptea a năvălit în orice flintă  
Din orice om și, singuri ca niciînd,  
Cu norii în priviri suntem pe viață  
Sunet strigîndu-se numai în gînd!

Și nu vedem soare vîslind în noapte  
Și-n ie-mpăratească Dumnezeu  
Din marea suferinței fără capăt  
Cum urcă botezînd un curcubeu.

\* \* \*

Din niagare de suspine  
Nestăvilnit mă beau pe mine.

\* \* \*

Mă bucur biblic pentru tine  
Cum mă înluminezi pe mine.

### Exercițiu poetic, 1

Avea să-n ziuă,  
Avea să-n noapte,  
Avea să-n cîntec,  
Avea să-n dor.  
Avea să-n lume,  
Avea să-n toate,  
Avea să-nvie  
Și să nemor.

### Cîntec pentru nefericiți

Înfericește-mă cu disperare,  
Cunună-mă c-un clinchet de azur,  
Să-ți fiu un flaut stins de-un viscol pur.  
Surîde. Cît surîzi e-atîta soare!



În orice zi mă-nvecinez cu iarba,  
Nu suie ea, doar eu cobor mereu.  
Născutu-m-am bătrîn, să-mi mîngîi barba  
Și să te-ntreb cînd nu m-apasă graba:  
„Cum o mai duce Dumnezeuul tău?”

Mănunchi de-albe tăceri mi-aduce mama,  
De-atîta univers prind a-nflori,  
lubește-mă și tu, sfințește-mi rana  
Și suveran, și-nvins – să pot muri.

## Din Viitor în Azi

Nimic nu-i, Doamne, fără voia Ta  
Și fără știrea Ta – nici o pedeapsă,  
Horind, luminile din soare-n stea  
Boltirea zărilor o fac neștearsă.

O boală-n universuri se răscoală  
Și-n zori, la al cocoșilor cîntat,  
Pîngîndu-mă, tăcerea abisală  
De mine-o să se lepede ciudat.

Doar tu, Părinte Sfînt, pe orice drum  
Candelă-mi ești din Pururi în acum.

\* \* \*

Cer presărat cu stele, parcă-s îngeri  
Ce-au fost copii și au zburat copii  
Spre împăratul lor din veșnicii,  
Iar noi orbim la țărnul mării pîlîngeri.

Ultimul călifar al Poeziei  
S-a dus demult și el pîn-la Cuvînt,  
Cine-o fi azi rege-al melancoliei?

Pîn'și tristețea-i, nobilă hermină,  
Ați dus-o-n abator, cu-alai și cînt,  
Fără de remușcări, pe nelumină.



## Imperfect

Pot să-nving pe-oricine.  
Nu mă-nving pe mine!

## Cînd s-au fost spus îngerii

Postum antum, cuvîntul Fericire  
În schitul inimii îmi bate iar.  
Înveșmîntat în rai și, solitar,  
Poartă-n priviri buchete de uimire.

De cînd mă tot neștiu vine sublima  
Tăcere-a gîndului, cu ea mă-mpac.  
Atunci secunda-mi este cît un veac,  
Brațele îmi întinde și, ortac,  
Treptele rănii urc pînă la prima.

Ai sufletului pași se-aud căzînd  
Pe lespezi de-amintiri și dintr-odat'  
Cuvîntul Fericire-ngenuncheat  
În propriu-i pridvor cădelnițînd  
Se stinge ca un ultim împărat.

Parfum de veșnicie pe-al său chip,  
Nimfe cîntînd se-aud dintr-o zidire,  
Prin îngeri ne găsim, cei de nisip,  
Îngeri rostim și nu avem murire

Și-n clipa cînd tăcem – Unică Rază –  
Cuvîntul Fericire ne-nviază.

\* \* \*

Cîtă dreptate are Dumnezeu  
Văd florile, văd stelele și-apoi  
De secole lumină vă imploră:  
„Nu-l omorîți pe cel Preasfînt din voi!”



Toată dreptatea are Dumnezeu!  
Știu lacrimile maicilor din luturi.  
Izvod al Vremii fără începuturi  
Și, nesfârșită, izvorînd mereu

Sub cer și-n cer – voievodat al clipei  
De infinit sub zodia risipei.

\* \* \*

Ating cel mai tăcut cuvîntul  
Și el răsună ca un schit  
În care m-am înveșnicit  
De-atîta cer ce-mi dă Preasfîntul.

Ating cel mai sublim cuvîntul,  
Și se deschide-n fața mea  
Să-mi reaprindă inima  
Ca pe o candelă Preasfîntul

Și ard nestăvilît sub zare,  
Trup maiestuos de lumînare.

## Refren psalmodic

Va ninge cu psalmi într-o zi  
Pe dragostea lumii uitată.  
Va ninge și va viscolî.  
Eu n-am să mai vin încă-odată.

Ferice-n tăcere voi fi  
Și n-am să vă cer ca răsplată  
Că mult v-am iubit nici o zi,  
Căci eu n-am să vin niciodată.

De unde-am să fiu voi ruga  
Ninsoarea din veac fără pată  
Să mi-o dedicați. De sub ea  
Nu voi mai veni niciodată.



## Cînd s-au fost spus îngerii

Chiar dacă mă va căuta  
Un prinț cărui eu i-am fost tată,  
Crezînd c-aș putea învia,  
Eu nu voi veni niciodată.

Și ninge-va la nesfîrșit  
Pe dragostea lumii uitată.  
Un psalm m-o rosti viscolit.  
Eu n-am să mai vin niciodată.

Uitamă-vor, plînse dureri,  
Și gloria cerului, toată.  
Uita-mă-vor robi și boieri,  
Căci n-am să mai vin niciodată.

Troiene vor crește mereu  
Pe inima mea sfărîmată.  
Prin ele-o mocni Dumnezeu.  
Eu n-am să mai vin niciodată.

*27 ianuarie 2008*

\* \* \*

Poarta Cuvîntului deschisă-i.  
De veghe azi e gîndul meu.  
Sufletul mi-i de-atîta pace  
Canar zburînd prin Dumnezeu.

La creștet luna îmi răsare  
Și-n loc să cînt mă tot frămînt.  
Cad fluvii de binecuvînt  
Din cer și rana-mi moarte n-are.

În templul meu interior  
E jariște de veșnicie  
Și-aștept să cad – să pot să zbor  
Și dor de mine să nu-mi fie!



## Înspre-un nou răsărit

În urma mea aleargă crinul bolții  
Și eu alerg în urma lui mereu.  
Lumina-i hrană, înfruptați cu toții  
Din ea să fim, că ea e Dumnezeu.

În hora frunzelor se-aruncă-ntruna  
Flutur de-o zi în rouă botezat.  
Rațîndu-și clipa, i-a rămas vecia  
Ce l-a ales să-l piarză ne-ncetat.

De-atîtea vieți nu te-am văzut, Tristețe,  
Tu, strop de soare-al inimii să-mi vii  
Înveșmîntat în straie de altețe,  
Dus de flintași și de trompeți – solii.

Trîmbițe din scripturile tăcerii  
Sufletul meu în secetă sunînd,  
În cer doinindu-mi secolii și anii  
Sub turla grea a ultimului gînd.

S-alerge-n urma mea roi de fantasme,  
Din ochii lor culege-aș tainic leac  
Și prizonier în mrejele uimirii,  
Capitulînd din dragoste să tac.

În viața ta, Tristețe, se mai poate  
Să regăsesc trăirea tuturor:  
A crinului din bolți desferecate  
Și-a fluturului – veșnic muritor!

Să scriu cu păsări cerurile toate  
Și să mă roage-apoi al tău suspin:  
„Scrie cu Domnul, iar de-i ești departe,  
Scrie cu îngeri, fiule. Amin!”



## Schit cu rană

*Pentru Steliana Grama*

Din arborii galactici stele cad  
Și unde zac, răsare schit cu rană.  
Vreau să te-ntreb: „În ceruri ochi-ți ard?”,  
Dar telefonul tace, Steliană.

M-am fost pierdut prin gîndul unui crin,  
Fluturare prohodind din strană-n strană,  
Și-acum, cînd vreau la bolta ta să vin,  
Cum tace, telefonul, Steliană!

Sunt singur ca un tril de ciocîrliei,  
Toamna-mi aruncă frunze reci pe rană,  
De unde ești răspunde, Steliană,  
La telefonul mut de veșniciei.

Caut în catastife actuale  
Zădărnicia lumii ce voi fi.  
Eu știu că-n ceruri nu-s coduri poștale,  
Dar nici adresa nu ți-o pot găsi.

Știu clipa doar, peste întreg stăpînă,  
Cînd în sarică nouă de pămînt  
Îngerul morții te-a luat de mînă,  
Ducîndu-te mireasă în Cuvînt.

Știu că din falsa lumii teorie  
Te-ai fost desprins și-aieva spovedești  
Că moartea nu-i decît o utopie  
Și că la poarta raiului doinești.

O, tu, Rondelie, care zîmbești  
Cuvintelor ce te rostesc întruna,  
Cu logofeții templelor zieiști  
În ochii tăi își dă-ntîlnire luna.



În schitul răinii ieromonah  
E cîntecul, multistelară Ană,  
În el, ploconitoare-ntru Alah,  
Chemi liniștea-mîntuitoare mană,

Visîndu-te, mai ești precum ai fost:  
O zburătoare fără de prihană,  
Aflîndu-și în mirare adăpost,  
O mierlă preaferice și sămană,

În noi migrînd, rostirii să dea rost,  
Pe necăderea stelei suverană.

*13 august 2007*

## Restituirea veșniciei

*La stingerea crinului de opt luni,  
Artur Vexler, pe care  
nu l-am cunoscut*

Crini fără umbrelt, totuși, crini  
Striviți atroce de mașini,

Iar noi, apuși de vechi blestem,  
Și leagănul în leagăn dăm

Și cu păpușile grămadă  
Leșim să ne plimbăm în stradă

Și cu pantofii veșnic noi  
Căutăm moartea prin zăvoi

Și îngerii ascunși în voi –  
Să le dăm hainele-napoi

Și-ntr-un căruț cu roți de lut  
Să-i ducem de-unde au căzut.

*14 septembrie 2007,  
24 septembrie 2007*



## Cînd s-au fost spus îngerii

\* \* \*

Din trupu-mi crește iarbă și înfloresc și plîng,  
Zărilor nu mă lasă din însumi să mă frîng.

De-acum, plăpînd ca crinul, a raclă amiros,  
Zărilor mă îndeamnă să le cuvînt frumos.

Se-ndeasă în privirea-mi amurgul nesfirșit.  
Zărilor-mi bat la poartă cu crîngul amurgit

Și nu se mai termină o noapte ca un hău.  
Zărilor-or să mă-nvie rostind numele Tău.

*24 septembrie 2007*

\* \* \*

Cum să te-arunci cu pruncul tău în brață  
De la etajul zece și să mori,  
Cînd eu spre tine drum făceam de-o viață  
Și-l semănam cu-ale iubirii flori?

Cum să te zbori spre nicăieri, monadă,  
De la etajul zece și să cazi,  
Cînd ochii mei sunt luntre-n cer uitată,  
Plutind pe-un rîu cemit, din leri în Azi.

Și-o să tot ningă, troienindu-mi plînsul  
Și turlele-mi din glas, și-o să mă-nchid  
În infinitul deznădejdiei zid  
Și-astfel – învins! – să fiu în Neînvinșul!

Și să n-aud la știri în orice noapte  
Că tu, iubire-a mea, cu tine-n brață  
Te-arunci spre hăul care ne desparte,  
Cînd eu spre taina-ți drum îmi fac de-o viață...

*19 ianuarie 2008*



\* \* \*

De preatăcere-nflorit,  
Eu doar murind am trăit.

\* \* \*

Dorului i-i dor de Tine,  
Elohime, Elohime,  
Iar mie mi-i dor, Sublime,  
Să mă-nstrăinez de mine:  
Cel apus de zări divine  
De altarul cu suspine,  
Unde cântă signorine  
La albastre mandoline  
Și nu le aude nime.

Elohime, Elohime!

## Declarație de dragoste

Pe numele-mi a nins tăcerea lumii,  
Dar nu știu să fiu trist, nici fac afront.  
Am milioane de mirări pe cont  
Și că nu vi-s în vogă scîrbă nu mi-i.

Nu caut pentru veci alt continent:  
E poezia cea care mă știe.  
Iubirea mea nu dă în faliment  
Și-am s-o răpesc etern – să-mi aparție

Din zi în noapte, și din noapte-n zi,  
Să-mi fie schit, duhovnic să-i pot fi!

*31 ianuarie 2008*



## Mănăstirea din cuvînt

Fă-ți mănăstirea în cuvîntul Este  
Și-n el îngenunchează ne-ncetat,  
Mitropolit candorii de Înalt,  
Purtînd cununa tainelor celeste.

Fiind niciunde, peste tot să stai,  
Fiind în toate, să-ți rămii departe,  
Pomit la nuntă să ajungi la moarte  
Și astfel viață de vieți să ai.

Îmbracă toga veșniciei noptii,  
la sceptrul ei, ordonă-ți, dacă știi  
Să arzi pînă la capătul nemorții  
Și-abia, tîrziu de tot, să-ncerci să fii.

*17 februarie 2008*

## Cîntec orfan

Bîntuit de îngerii, hăituit de-o stea  
Mi-am vîndut aseară veșnicia mea,

Unei pietre-am dat-o că plîngea cumplit  
Și nu e pe lume om mai fericit.

Da-ntr-o zi, știi bine, iar va suspina,  
Da n-oi fi să-mi cumpăr veșnicia mea.

Și nici foarte-n viață și nici moartă-n drum  
Întîlnive-ți piatra ce vă sunt acum,

Piatra ce vă este prag mărinimos  
Între-A FOST și ESTE și ce-o vrea Christos.

*17 februarie 2008*



\* \* \*

Eu de-s eu, nu mai sunt eu.  
Voi de-aș fi sub stea!  
Ce frumos e Dumnezeu  
Lîngă maica Sa.

Eu + tu – eutu mereu,  
Îmi tot spun așa.  
Ce frumos e Dumnezeu  
Lîngă maica Sa.

Nici tu zeie, nici eu zeu  
Nu vom rămînea.  
Ce frumos e Dumnezeu  
Lîngă maica Sa.

Curgi spre cer, oricît de greu  
Drumul ți-ar părea.  
Ce frumos e Dumnezeu  
Lîngă maica Sa.

Și curgînd, curgînd mereu  
Cîntă-ntruna-așa:  
„Ce frumos e Dumnezeu  
Lîngă maica Sa”.

*19 februarie 2008*

\* \* \*

Aplaudăm tăcerea în genunchi,  
Istoria ce-am fost s-a dus de-a dura,  
Eroicește suportăm tortura  
Sărutului și smulgem un mănunchi  
De cîntece din el s-apună ura.

Atît de biblică e orice stea  
Ce-ți locuiește văzul, legămîntul  
Dat cerului ce cîntă în Preasfîntul



## Cînd s-au fost spus îngerii

Și dacă nu-ți pot fi nicicînd cuvîntul,  
Îngăduie să fiu tăcerea Ta.

*19 februarie 2008*

### O carte – un cer

Statui în alb – cuvintele rostite,  
Le duc în inimă, la adăpost  
Și mă predau ferice și cuminte,  
Răpit de cîntecul care ai fost.

Cărțile ceruri sunt, aștern în ele  
Sufletul porumbelului rebel,  
Care crezu că poate fi altfel  
O lume jefuită grav de stele.

Statuie-n alb, Cuvîntul mă rămîne  
Din clipa-n care, suîzînd ciudat,  
Ai secerat grădinile din mine  
Și, pustiit de taine, m-am uscat.

Și de atunci prin veacuri ca prin cînturi  
Apari mereu, de mîină cu misterul,  
Și cazi, ninsoarea mea, peste pămînturi  
Dintr-un pămînt mai clar care e Cerul.

*19 februarie 2008*

### Un frig mereu

Se lasă-n noi un frig mereu,  
Se face noapte-n toți.  
Fă-ți templu-n cer, copilul meu,  
Și nu-l uita, că poți.

Acestea-ți spun și mă îndrept  
Spre geam să văd cum ninge.



A viscolit la mine-n piept,  
Vrînd parcă focu-a-mi stinge.

Dar cum te joci, prinț fericit,  
Și curios de toate  
Simt că ești doar Tu, Dumnezeu,  
Și nu există moarte.

*19 februarie 2008*

\* \* \*

La mormîntul Poeziei  
Ce mi-a fost maică de-a doua,  
Plîng că i-am permis să moară  
Cînd plecam mai bine eu.  
Maică vitregă, dar sfîntă  
Precum ea, n-o să mai fie  
Și că e de-acord suspină  
La mormîntu-i Dumnezeu.

*19 februarie 2008*

## Trandere-n niciunde

Încerc să-nving chiar Timpul  
Să nu mă-nvingă el,  
Pun timpu-n paranteze,  
Pe umeri timpul duc,  
Să-l vindec în poeme  
Crezu-i întregu-mi veac,  
Și-azi cînd apun în toate  
Făr'el mi-s singur cuc.

Dac-aș învinge Timpul,  
N-aș evada din el,  
Noapțile să-mi acorde  
Tot timpul ars în ziuă.  
Patriarhatul clipei  
Să mă zidească-n Timp



## Cînd s-au fost spus îngerii

Și-n scorbura privirii  
Să simt cum se aciună

Păsări de Timp rănite  
Și-atît de fericite!

-----  
Încerc să-nving chiar Timpul.

*19 februarie 2008*

\* \* \*

Pustiu mi-i raiul, arhiplin mi-i iadul,  
O goană după efemer mă paște,  
Cu ochii larg deschiși, visez misterul.  
O salbă de colinde mă mai naște.

Din munții sufletului izvorîte  
Și în lumini scăldate strălucesc.  
Le scriu de teamă să nu rămîn singur  
Și tot mă contrazic și nu-ndrăznesc.

Nimicnicii alese mă-ntîlnesc,  
Îmi dau binețe cu-n surîs drăcesc,  
Asigurîndu-mă de-a lor iubire.

O, dar lăsați-mă să viețuiesc  
În taina mea, în care-mpărățesc  
Și rescriind-o pururea, i-s mire.

*19 februarie 2008*

## Testament liric

E-o criză suverană de idei  
În orice scrib – hăițaș ce stă la pîndă.  
Vîinează gîndul tău și, dacă vrei,  
Știe s-asculte mut, cu față blîndă.



Un ocean nemărginit e cerul,  
Prin care-aleargă-n veci sufletul meu, –  
Rostesc, și vînătorul, ca pe jderul,  
Țintește în cuvîntul Sunt mereu.

El e-n servicii, merit spre-a mă cunoaște  
Cum nici tăcerea nu m-o ști cu dor  
Și înainte de-a muri – mă naște  
Și înainte de-a mă naște – mor!

*22 februarie 2008*

\* \* \*

Miere din candelă, tăcerea  
Curgînd pe ochii mei – (ce vers!)  
Îmi plec din viață tot mai des,  
Și rămînîndu-mi doar durerea,

La pieptul ei m-arunc s-o cînt  
Și știu: atunci cînd fug din lume  
Numai în ea întruna sînt!

*24 februarie 2008*

\* \* \*

În fiecare zi sînt altul  
Și-același pentru veacuri sînt.  
De-atîta Eu mă înspăimînt  
Și-ngenuncheat în Preaînaltul,

Strig: „Doamne, de ce frîngi din Tine  
Cîntecul sfînt și-l uiți în mine  
Ca eu să nu-l aud deloc  
Pentru milenii de soroc?”

Și-avînd tot ce nu-mi aparține  
Nu știu, zgîrcit, cu teamă-n glas:  
Plecînd, iau lumea Ta cu mine  
Sau într-o carte o mai las?..

*24 februarie 2008*



Cînd s-au fost spus îngerii

## Baladă cu vină

Cînd moare cineva prind să doinesc  
Să mă simt vinovat că mai trăiesc.

Oricine-ar fi: bătrîn sau crin ceresc,  
Sunt vinovat fiindcă mai trăiesc.

Sunt cel mai vinovat din omenire  
Și doar păcătuirea-mi zice: mire

Și pentru vina mea floarea din ceruri  
Mi-o incrusta numele cu-adevăruți.

*25 februarie 2008*

## Stampă

Aici,  
În crăia Cuvîntului,  
S-a născut odată demult  
Inima mea.

Țin minte și-acum:  
Cu floare de măr viscolea  
Peste holda pămîntului  
Și-un orb ca un sfînt  
Prin ninsoare, cucernic, trecea.

*25 februarie 2008*

\* \* \*

Tăieri de brad ca-n abator,  
E Anul Nou și-i preajertfire  
De verde ce n-o să ne mire  
Nici în acum ori viitor.

-----



Tăieri de brad ca-n abator  
Și undeva-ntr-un sat departe  
Copilul care-am fost împarte  
Vestigii din cuvîntul Dor:

Un morcov, doi tăciuni și-o carte  
În care-i basmul tuturor.

*25 februarie 2008*

\* \* \*

Regatul inimii e-n cer.  
Grădini de stele-l străjuiesc.  
Iisus, în jilț împărătesc,  
Pune pecete de mister  
Pe cîntecul ce-l moștenesc  
Să-mi dea Etern – să nu disper!

Milos ca El în soare nu-i!  
Nici că va fi – de mult se știe.  
Ascult porunca Mirelui,  
Eu, cel de-am semănat pustie,  
Și-acum adun, laudă Lui,  
Holde întregi de veșnicie.

*25 februarie 2008 – 4 martie 2008*

## Uitare de uitare

*(Variantă)*

M-am uitat de-o viață-ntreagă,  
Pur și simplu, m-am uitat.  
Și-am ajuns, Vecie dragă,  
Al uitării împărat.

Într-o zi, icoană sumbră,  
Te-am uitat într-un verset  
Și de-atunci, plop fără umbră,  
Mă îngîn ca un ascet.



## Cînd s-au fost spus îngerii

Sunt ferice precum steaua  
Ce n-o știe nici un gînd.  
Roiesc visele-i ca neaua  
Și o zboară, rînd pe rînd.

M-a uitat orice tristețe,  
Am uitat orișice plîns,  
Dau tăcerilor binețe,  
Corul lor în mine-i strîns

Și de-un veac, fără-ncetare,  
În cuvinte exilat,  
Uit să te mai uit, Uitare,  
Și-s Uitării Împărat.

4 martie 2008

## **Dirijorul**

*(Simfopoem)*

Aseară am visat duios.  
Ningea ca din psaltire  
Și luna – cap de dac frumos  
Lucea din nemurire.

Cîntau în cor îngerii toți,  
Cum că Prevestitorul  
Ce stăpînea și vii și morți  
Era chiar Tatăl sfînt din bolți,  
Și tot El Dirijorul  
Orchestrai unice de flori  
Ce n-au știut securea.  
El viața mea și viața lor  
O dirija triumfător  
Și pe etemul muritor  
Se răscula pădurea.



... Ningea ca-ntr-un clavir străvechi,  
Cu fulgi ce se numără  
Tristeți în doi, tristeți-perechi  
Și-n inimi se topiră.

Ningea sublim ca-ntr-un poem  
Și-n el trei maci în rouă  
Ca magii peste Betleem  
Tăceau o vrere nouă.

Dar dirijorul ne-ncetat,  
Pînă la istovire,  
Legăna crinul împărat  
Și trandafirul sire.

Și toate florile din rai,  
Magnifice artiste,  
Cîntau la flaute și nai,  
Și-arar erau harfiste.

Și precum vîntul venea El  
Ordin să dea-ntr-o clipă.  
Și crinul la violoncel  
Freamăt ca de aripă  
Dezlănțuia în univers,  
Narcisul la chitară  
Și trandafirul, mai ales,  
Cuprins de-a sa vioară,

Și ghiocelul aplecat  
Din pian smulgea rubine  
Și Dumnezeu cutremurat  
De simfonii divine,

Din care sunetul curgea  
Ca nimfele sub lună  
Și boiul lor strălumina  
Și le prindeau cunună



## Cînd s-au fost spus îngerii

Arhangheli scoborîți din rai  
Și dirijoru-n fine  
De fericire – nobil crai –  
Plîngea ca orișicine,

Iar florile pe-astralul plai,  
În strai de sibiline  
Cîntau în cor, ceresc alai,

Le dirija chiar Adonai  
Pe care-l știau după grai,  
Dar nu-l văzuse nimeni...

6 martie 2008

## Discipolul tăcerii

La pieptul cîntecului rog Tăcere.  
Al ei discipol, trist peste măsură,  
Duc răni de îngerii cîntători spre gură,  
Să le pot vindeca de preadurere.

Un timp să-o pot rosti – visez risipa  
Celestei frumuseți fără sfîrșit.  
Trăiască-n mine cu chirie clipa  
Veciilor ce m-au îmbătrînit.

Și-acum, într-un cerdac din bolti virgine,  
Sfînt ghiocel postum, nemaivăzînd,  
Un cerșetor ce răscolește-n mine  
Simt că-am să-ajung, dar nu se știe cînd

Și-atunci, cînd mă voi ști fără-ndoială  
Și ceru-o fi clopot străin de glas  
Am să mă-ntorc din a tăcerii școală  
Să pot vedea în cine am rămas.

7 aprilie 2008



## Cîntec popular omniprezent

Cîntă Lucifer în mine  
Că am bezne, n-am lumine  
Și păcatul greu mă ține  
Sub călcîiul lui.  
Diavolițe și nimfete,  
Dezgolite și cochete,  
Îmi întind, strînsă-n buchete,  
Taina dorului.

De ce scriu atîta moarte?  
Mă întrebă Zi și Noapte,  
- Fără dînsa nu se poate,  
Le răspund și tac,  
Și m-alină sibiline  
Că prin veșnicul meu Mîine  
Doar în ea mă voi rămîne –  
Candelă și Leac.

*7 aprilie 2008*

## Psalm îngînat

Doamne, numa-n Tine mă încred,  
Oamenii sunt neadevărați și mint,  
Pierde-m-aș, da-n ceruri nu mă pierd,  
Oamenii sunt neadevărați și mint.

Viscoli-m-aș floare pe crăii,  
Oamenii sunt neadevărați și mint,  
Pot să-nviu, în mine dacă-nvii,  
Oamenii sunt neadevărați și mint.

Și-ntr-o zi cînd mă vei săruta,  
Oamenii sunt neadevărați și mint,  
Floare-oi răsări pe rana Ta,  
Oamenii sunt neadevărați și mint.

*6 aprilie 2008*



## Psalmul zilei a șaptea

Am totul cînt te am pe tine Doamne,  
Și n-am nimic dacă te părăsesc.  
Cîmpii de lumînări nesecerate  
În ochi-mi duc și tot te preaslăvesc.

Nevrednic sunt de Tine, însuși, Doamne,  
Tăcerea mi-i mormînt, pe care-l cresc,  
Netrebnicul de mine-s o tînjire  
La porți de iad și tot te preaslăvesc.

Călugăr fără schit, n-am vreo chilie  
În inima-mi pentru vreun cînt ceresc.  
În leagăn dau mereu tristețea lunii,  
Și-am înfiat-o și te preaslăvesc.

În orice zi mă nasc și mor întruna  
Și iar mă nasc să mor și să-mplinesc  
Condiția neantului continuu  
Pe care-l birui și te preaslăvesc!

*6 aprilie 2008*

## Templu de cer

Crin de rugăciune, pentru-a mă salva  
Candelă mă prinde la inima Ta.

*6 aprilie 2008*

## Fuga de sine

Nesfîrșită, clipa mă conține.  
Prin uitare-alerg s-ajung la mine.

*8 aprilie 2008*



## Psalmul rodirii

Neprihănită lumea celor duși  
Și-a celor nenăscuți – neprihănită.  
Pe inimi cad cenuși de falși iisuși,  
Dar ele cer boltirea infinită.

La geamul solitarei veșnicii  
Prohod de maci se-anunță-n orișicine.  
Ușor nemori în moarte, să nu-nvii,  
În veci surpînd coloanele din tine.

Smicelele diademe împletesc,  
Fercheș, Cuvîntul ca un crai apare.  
Podgoriile-n zări sunt fremătare  
De singur Dumnezeu ce-l moștenesc.

Și-n caravane duce-l-or rodire  
Tăcerilor gravide de jertfire.

*1 mai 2008*

## Psalmul despre numai moartea mea

Intrat-a-n mine și-i zglobie  
Precum n-a fost în veac vreo fată.  
Și-apoi cu sufletul mă scrie,  
Dar nu semnează niciodată.

Voce de munte am, i-s zare,  
Ei îi convine, altfel cum  
Să mă trăiască-ar fi în stare  
În cel mai nevisat postum?

Prin Valea Plîngerii mă trece,  
Uitîndu-mă în toți – mă știe  
Și cu o steaună argintie  
Pe valuri care n-au să sece



## Cînd s-au fost spus îngerii

Îmi scrie numele și-l duce  
Sfîntului Ioan privind spre cruce.

1 mai 2008

## Psalmul de joi

Au amurgit icoanele-n privire,  
Din azi trecutul brusc s-a izgonit.  
În mine-a-nngenuncheat o monastire,  
Și, tandru condamnat, sunt morții mire  
De scaunul veciei lănțuit.

Pseudonim de dragoste-mi dă cerul,  
Și nobil spulber de binecuvînt,  
M-a-ntroienit potopu-i în misterul,  
Dar eu, surprins de-atîta moarte, cînt

De parcă-aș fi străfulgerat, stingherul,  
De întîmplarea că m-am iar născut.

1 mai 2008

\* \* \*

Supremă liniște.  
Se-amîină căderea  
Cerurilor pe pămînt.  
În mine s-au închis toate rănile lumii.  
Liniște fără de margini,  
Doar uneori zdrențuită  
De-un netimp incendiind  
Tulpina cuvîntului *Sînt*.

3 mai 2008



## Psalm abia pîlpîind

(*VARIANTĂ*)

Prin pustia ce vă sînt  
Noaptea zorii-și mîină.  
Luna, candelă în vînt,  
Spre pămînt se-nchină.

Și eu strigu-i: „Schit bălai,  
Viu c-o veste mare!  
Îți dau locul meu din rai,  
Dă-mi-l din uitare.

Fie-al tău locu-mi din rai  
Și-uitarea-ți divină  
Să mă spulbere cu-alai  
De la rădăcină.

Și-n cădere, fără grai,  
Să cuvînt Lumină.

*1 mai 2008*

## Psalmul jertfitelor corole

Cîtă jertfire de noblețe,  
Ce irosire de parfum  
În florile ce-au fost altețe  
Și-acum se duc pe-un ultim drum.

Arhivandalică tortură,  
La care le-am supus mereu.  
Ciorchini de psalmi le pîng pe gură  
Și-n ele-i glas de Dumnezeu.

Ce bucurie strangulată  
Și aruncată-apoi pe văi,  
Unde s-or întîlni odată  
Crinii-nviați cu ochii Tăi.



Și-atunci, goniți de Fărărost,  
Străini, rostine-om fiecare:  
„Suntem ce-am fost, El e ce-a fost...”

-----  
Atît de mici – Atît de mare!

*1 mai 2008*

## **Psalmul apartenenței la vecie**

Părea nimic să nu-mi lipsească:  
Aveam arginții sub picior  
Și din podgoria domnească  
Horea nectarul în ulcior.

Eram ferice ca un rege,  
Aveam crăii în orice burg,  
Iluzia-mi era pereche,  
Păcatul lumii – Demiurg.

Ochii nutreau potire pline  
Cu desfătări de umbre reci  
Și-n mine cărțile divine  
Dormeau noptatec somn de veci.

Părea nimic să nu-mi lipsească:  
Nimic din pohtele lumești,  
Deși eram un fir de iască  
Plutind la curți împărătești.

Și-acum, cînd port Christos în mine,  
Nimic nu am din ce aveam:  
Nici avuții, nici conturi pline  
Și, totuși, cînt cum nu visam!

Și-s voievod scris de misterul  
Îmbrățișării lui Iisus



Și sunt cât sunt una cu cerul  
Și nu-i crăie mai presus.

*5 mai 2008*

\* \* \*

Ce rămîne-n mîine  
Știi doar Tu, Stăpîne.  
De-mi vor fi păgîne  
Vremile sau nu –  
Vai, cunoaște-o nime  
Și, zidit în rime  
Sau în străinime  
De-oi fi-n veșnicime –  
Porunci-vei Tu!

*3 mai 2008*

## **Psalmul din viitor**

Alesul veșniciei de eram  
Luam cu-asalt orișice ctitorie.  
Cetățile mi-ar fi adus solie  
Scrisă pe pieptul zvelt de iasomie  
Și-al ei parfum m-ar fi-nrobit la geam.

Dacă eram alesul veșniciei  
În toga crinilor treceam în zbor,  
Dar ieri un vultur m-a jertfit pustiei  
Și astăzi, mucenic al Poeziei,  
Mă-ntorc să mă pot naște-n viitor.

*3 mai 2008*

\* \* \*

Orfani de păsări, vai, orfani de sine,  
Copacii ciungi nu se pot apăra.  
S-ar revărsa în cer, spre ape line  
Și-n poarta Raiului ar fremăta.



## Cînd s-au fost spus îngerii

Nu știm să fim dacă rănim Cuvîntul,  
Ca pe-un copil în sîngele meu scris,  
El poartă în priviri de la Preasfîntul  
Salbă de clopoței și de învins,

Dar cîntecu-i de neînvins mi-l are,  
Să vă hrăniți din el ca din Mirare.

\* \* \*

Cum mă răpune  
Luna din zare!  
Cîntec apune,  
Plînsset răsare.

Prinde să-mi sune  
Clopot în floare.  
Plînsset apune,  
Cîntec răsare.

## Ultimul recviem

*(Simfopoem)*

Cînd am murit lumea era grăbită  
Și alerga spre propriul ei vis.  
Lumina dănțuia îndrăgostită  
Pe chipul plopilor din paradis.

Cînd am murit n-avusem nici o grijă  
Că nu mă mai întorc să vă revăd,  
Din mine sufletul precum o schijă  
Mi-l extrăgeam, prăpăd peste prăpăd,

Dar lumea se grăbea spre nicăire  
Și numai eu nu mă zoream defel.  
Cînd am murit eram fără finire  
Și mă asemănam c-un porumbel,



Eram, mai bine zis, o infinire  
În lumea preafinită-n nesfârșit.  
Cînd am murit păream o viscolire  
Și fluture eram cînd am murit.

Și doar un fir de calomfir mă plîNSE  
Cu roua cerului, și nici o stea  
N-a vrut să cadă la urcarea mea  
În absolut și boltile se strîNSE

La sfatul înțelepților din veac  
Pînă-n vecii și hotărîră-n grabă  
Să nu îmi dea certificat de iarbă  
Și nici statut de piatră sau copac,

Nici pașaport de vînt în dimineață,  
Nici autorizație de crin,  
Nici cod de-amurg și nici livret de ceață,  
Și nici bon de acces pentru divin.

Și-au zis luminile: „Să fie umbră  
Zădărniciii care-l va salva,  
Să-i dea permis de nesfîrșire sumbră  
Și-n loc de suflet – turla cea mai grea,

Și-n loc de inimă – o nepăsare  
Cît continentul lacrimii din el.  
Să nu mai fie cer în fremătare,  
Să nu se-asemene c-un porumbel!”

Și au zis beznele: „Fie-al luminii,  
Că ei i-i fiu legitim, numai ei!  
Noi nu-l voim, străin ca toți străinii,  
Votul de blam i-l dăm, ca de-obicei

Așa am procedat întotdeauna  
Cu-astfel de personaje care vin  
Din hăul lumii reci cum suie luna  
Să rumpă întunericul deplin



## Cînd s-au fost spus îngerii

Din care-au apărut odată toate  
Și-ncă apar și-acum, din zodiac.  
Luați-l voi, luminilor deșarte,  
Și crai vi-l proclamați fără de leac”.

Și-au zis tăcerile din nevedere:  
„Cneaz al tristeții, care-a fost mereu,  
Acum a lepădat orice tăcere  
Și-i sceptru de Cuvînt ce-i Dumnezeu,

Ne-a fost mai marele o viață-ntregă,  
Cu miru-nsingurării ne-a tot uns,  
Dar azi tăcerea cînd nu-i este dragă  
Senatul de tăceri are-un răspuns:

Nu-l acceptăm în noi pentru vecie,  
E în lumină loc în-de-ajuns,  
Și-n marea întunericii fie  
Să dăinuie. N-avem un alt răspuns!”

... Cînd am murit n-am fost mai trist pe lume  
Ca-n ziua Judecării de Apoi.  
Mă refuzase toatele și-anume:  
Lumini și bezne și tăceri de soi.

Eram al nimănu, o păpădie  
Dusă în vînt, pierdută în neant.  
Amiroseam a cîntec și-a pustie,  
Dar altceva era mai important.

Că n-aveam loc niciunde-n galaxie,  
Eram sortit întoarcerii-napoi,  
La pămînteasca mea călătorie  
În care, oameni, v-am lăsat pe voi.

Păream un condamnat frînt de catarge  
Și aruncat pe țămul unui mit,  
Pîn' Dumnezeu în patrafir de alge,  
Dintr-un ocean de lacrimi răsărit,



Mi-a spus: "Copil târziului devreme,  
Ce-ai poposit în cer, poet rebel,  
Ia-ți sufletu-ndărăt și nu te teme,  
Însingurării mele porumbel.

Și mâine-n zori, când vin, stea – betleemă,  
La prohodirea ta-n edenuri mii,  
O să-ți aduc, să n-ai nici o problemă,  
Umilul meu verdict prin ciocârlii".

... O noapte uriașă mă desparte  
De clipa când voi fi sau iad sau rai,  
Sau poate că nici unul, de se poate.  
O, eu ce-am fost al singurării crai

Abia de-nțelegeam câtă murire  
Sau cât etern în zori mi se va da,  
Când se va prihăni-n blagoslovire  
La rugul patimii oricare stea.

Și sufletele celor ce sunt zare  
Precum albinele vor năvăli,  
Tăcerea mea s-o ducă-n fiecare  
Până voi ști unde mi-i dat a Fi ...

... O noapte cât o viață, dată mie  
S-o pot deplînge și s-o pot cânta  
Cum nu gîndise-n veacuri cineva  
Și lacrima să i-o trimit solie.

Acum, când veșnicia cu aripa  
Mi-atinge cerul în priviri căzut,  
Nu mai pot duce-atîta absolut  
Și îngrozit de Pururi, aleg clipa.

Cu ea să-mi aștem patul în iubire,  
Alcov să-mi fie spațiul ei imens  
Și-n el să intre-o blondă amintire  
Să dea surpării mele-un înțeles.



## Cînd s-au fost spus îngerii

... O noapte doar, în care se-nfiripă  
Al stelelor albastru gîngurit.  
Să mușc din pita ei, făcînd risipă,  
Ca dintr-un cîntec scris în infinit

Și-n ea, în noaptea ultimă din toate  
Cîte mi-au fost sortite pe pămînt  
Să-mi fiu însumi copil ajuns pe moarte  
Și să nădăjduiesc doar în Cuvînt

Și să exclam: "Lumină tu, fecioară,  
Beznă de veci, Tăcere-a tuturor,  
Să duci doar taină-n tine și să moară  
Partea de cer din voi e prea ușor?"

Să-apună-o lume-n voi: cea nenăscută,  
Și-atunci prin lumea neștiută voi  
Să vă înmormîntați cu jale multă  
În înstelatul cerului noroi?"

Numită plebe, nenumită astră  
Ce nefiind va fi și numai eu  
Ce-am ctitorit din gînduri o fereastră  
Grădinii care dă în Dumnezeu,

Magistru-am fost, îngenunchind o zare  
Din zarea zărilor fără sfirșit  
Și rege, grav îndrăgostit de-o floare,  
Care m-a plîns cumplit cînd am murit.

O, și cît am visat trup de cicoare  
Ce-n nici o glastră, vai, nu încăpea,  
Am dus-o-n inimă, dar spre-nserare  
Ne-ncăpătoare-mi era inima.

Și cînd i-am dat în lacrimi găzduire,  
M-a părăsit, și de atîta dor  
S-a-mbolnăvit de ceru-mi din privire  
Și-ntr-un spital s-a stins: al florilor.



De-atunci nu-mi zise nimeni: „Majestate”  
Și nu-mi solicitase nici un vers  
Crăiile de vulturi din cetate,  
Revendicînd întregul univers.

Bătrîn și anonim ca o baladă,  
Și-ngenuncheat ca luna pe ceaslov,  
Eu așteptam doar ochi-mi să mai vadă  
Verdictul cerului într-un hrisov.

Și noaptea nu mai stăvilea să curgă  
Pe fruntea-mi ca un mir dumnezeiesc.  
Îmi convocasem sufletul în rugă  
Și-n spovedanii nu simțeam că-mi cresc

Petale de azur, fără-ncetare,  
Și nu înțelegeam, nins de viori,  
Că mă preschimb în cea mai mîndră floare  
Pentru alt rege ce s-o naște-n zori.

*15-16 septembrie 2007,  
19 septembrie 2007*



## Cuprins

Psalm înflorit .....	5
Surpările Ființei .....	5
Sfatul cuvintelor .....	6
Alai poetic .....	6
Refințare .....	7
Dumnezeu la o cafea .....	8
Crucea Cuvîntului .....	9
Cîntul Siminei .....	10
Vestigiu de noblețe .....	10
Precuvîntare .....	11
Blestem .....	12
Crucificare modernă .....	12
Epistolă sobornicească .....	12
Cîntec scris cu Dumnezeu .....	13
Cernerea .....	14
Mama .....	14
Statut de umbră .....	15
Dialog cu tăcerea .....	16
Ceaslov .....	17
Psalm .....	18
Cîntec înbisericit .....	20
Suflet demodat .....	21
Ordonanță de suflet .....	21
Zumzetul Tăcerii .....	22
Boală .....	23
Cuvînt întrupat .....	26
Harfe-n răsărit .....	27
Mortuară .....	28
Psalmul sfinției .....	30
Psalm .....	31
Suflet în seară .....	32
Doi de mine .....	33
Din Cartea heruvimilor .....	34
Epitaf .....	36
Zbor spre Elohim .....	36
Odă pentru clavecin .....	37
Psalm pentru nobili zei .....	37
Poem real .....	38
Rugă la Cer .....	38
Invizibilul măreț .....	39
Cîntec de padișah .....	41
Cîntec pentru Despina .....	43
Bezna ce-i lumina .....	43
Extenuare .....	44
Extenuare, 1 .....	44
Ater-eul .....	45



De azi într-o vecie .....	45
Ființă în Ființă .....	46
De vorbă cu îngerul .....	34
Psalmul înlăcrimării .....	47
Psalm continuu .....	50
Psalm continuu, 1 .....	50
Teroarea visului .....	51
În miresme îngropat... ..	52
Cîntec pentru Nivena .....	53
Întîlnirea în Dumnezeu .....	56
Supunerea metaforei .....	57
Psalm .....	58
Exercițiu poetic .....	59
Recitirea izvoarelor .....	60
După cuvînt .....	60
Soare în noapte .....	60
Exercițiu poetic, 1 .....	61
Cîntec pentru nefericiți .....	
Din Viitor în Azi .....	62
Imperfect .....	63
Cînd s-au fost spus îngerii .....	63
Refren psalmodic .....	64
Înspre-un nou răsărit .....	66
Schit cu rană .....	67
Restituirea veșniciei .....	68
Declarație de dragoste .....	70
Mănăstirea din cuvînt .....	71
Cîntec orfan .....	71
O carte – un cer .....	73
Un frig mereu .....	73
Trandafire-n niciunde .....	74
Testament liric .....	75
Baladă cu vină .....	77
Stampă .....	77
Uitare de uitare .....	78
Dirijorul .....	79
Discipolul tăcerii .....	81
Cîntec popular omniprezent .....	82
Psalm îngînat .....	82
Psalmul zilei a șaptea .....	83
Templu de cer .....	83
Fuga de sine .....	83
Psalmul rodirii .....	84
Psalmul despre numai moartea mea .....	84
Psalmul de joi .....	85
Psalm abia pîlpîind .....	86
Psalmul jertfitelor corole .....	86
Psalmul apartenenței la vecie .....	87
Psalmul din viitor .....	88
Ultimul recviem .....	89





Calea spre tine, Doamne, pavată-i cu iubire,  
Calea spre nicăire pavată-i cu blestem.  
Sunt beat, dar nu de vinuri ce-adăpostesc mistere,  
Sunt beat de tine, Doamne, să nu fiu beat mă tem!

Un scrin preaplin cu lacrimi păstrez din veci în mine,  
Arhimandrit al clipei, sobornicesc lumini.  
Sfântul sinod al ierbii m-a declarat în fine  
Vicar nădejzii lumii ce-a-ngeuncheat grădini.

În brațele nemorții surîd-narcis în floare,  
De vorovirea-ți, Doamne, nu vreau să mă dezleg,  
Altar oricărei clipe prin tine sunt, întreg.

Dar pe cât cred în ziuă, pe-atît amurg răsare  
Și care bună cale s-aleg nici nu mai știu:  
Umplut cu vîrf e iadul și raiul mi-i pustiu!

A woman with large, white, feathered angel wings is sitting on the edge of a pond. She is wearing a white, strapless, flowing dress. Her reflection is visible in the water. The background shows a clear blue sky and some trees. The overall scene is serene and ethereal.

TRAIANUS

Când s-au fost spus  
Îngerii